

การศึกษาภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่โดยรวม

เมื่อยุคเพลงไทยสากลก้าวเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่ ทั้งทางเทคโนโลยี ในด้านการผลิตแผ่นเสียง เทปบันทึกเสียง (Cassette Tape) หรือคอมแพ็คดีสค์ (Compact Disc) และทางด้านบริษัทผลิตเทปเพลง ที่มีการนำเอาระบบธุรกิจเข้ามาบริหารงาน เพื่อให้มียอดขายเทปเพลงได้ตามเป้าหมายทางธุรกิจ ประกอบกับเป็นยุคทองของนักร้องทั้งชายและหญิง ทำให้กิจการในการผลิตเทปเพลง ได้รับความนิยมจากผู้ประกอบการทั้งภายในและภายนอกประเทศ ที่พากันลงทุนทำ ธุรกิจในด้านนี้กันอย่างแพร่หลาย ได้ก่อให้เกิดบริษัทที่ดำเนินงานธุรกิจประเภทนี้ มากมาย และมีการ "สร้าง" นักร้องอย่างมีขั้นตอนตามหลักการตลาดแบบสากล นิยม

ดังที่ได้กล่าวถึงยุคเพลงไทยสมัยนิยมเฟื่องฟูในบทที่แล้วว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 เป็นการเริ่มต้นการดำเนินการผลิตด้วยระบบอุตสาหกรรม หลังจากนั้นได้มี บริษัทเพลงใหม่ๆ ก่อตั้งขึ้นหลายต่อหลายบริษัท ผู้วิจัยจึงได้ถือเอาช่วงเวลาดังกล่าว ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2527 เป็นจุดเริ่มต้นการผลิตผลงานเพลงไทยสมัยนิยม เนื่องจากมีการผลิตสื่อด้านเสียงเพลงในรูปแบบของบริษัทจำกัด ที่ดำเนินการผลิตเป็นกระบวนการอย่างเป็นระบบ ดังตัวอย่างเช่น วิถีมา สุตสุนทร ในผลงานชุด "ฉันเป็นฉันเอง" (2527) หรือ นันทิดา แก้วบัวสาย ในผลงานชุด "นันทิดา 27" (2527)

ดังนั้นนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน ปรากฏว่ามีนักร้อง หญิงที่มีผลงานเพลงเป็นของตนเอง ออกจำหน่ายในช่วงระยะเวลาดังกล่าวมากมาย ซึ่งเทปเพลงบางชุดก็ได้รับความนิยมมียอดขายกว่าหนึ่งล้านตลับ และนักร้องบาง

คนมีเทพเพลงออกจำหน่ายเกินกว่า 1 ชุด เพื่อเป็นการกำหนดขอบเขตทางการวิจัยผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกการสำรวจสภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่จากนักร้องหญิงที่สังกัดบริษัทเทปที่มีการผลิตผลงานเพลงจำนวน 11 บริษัท ดังนี้

1. บริษัท แกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด	จำนวน 22 คน
2. บริษัท คีตา เร็คคอร์ดส์ จำกัด	จำนวน 11 คน
3. บริษัท วอร์นเนอร์ มิวสิค (ประเทศไทย) จำกัด	จำนวน 6 คน
4. บริษัท สโตน เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด	จำนวน 3 คน
5. บริษัท โซนี่ มิวสิค (ประเทศไทย) จำกัด	จำนวน 2 คน
6. บริษัท นีโอ มิวสิค เน็ทเวิร์ค จำกัด	จำนวน 2 คน
7. บริษัท โพลีแกรม (ประเทศไทย) จำกัด	จำนวน 2 คน
8. บริษัท อาร์เอส โปรโมชั่น 1992 จำกัด	จำนวน 2 คน
9. บริษัท โอมาชิก็อด โปรดักชั่น จำกัด	จำนวน 1 คน
10. บริษัท เทโว เร็คคอร์ดส์ จำกัด	จำนวน 1 คน
11. บริษัท เบเกอรี่ มิวสิค จำกัด	จำนวน 1 คน
รวมทั้งสิ้น	53 คน

โดยมีรายชื่อ นักร้องหญิงทั้งหมด ดังต่อไปนี้

1. บริษัท แกรมมี เอนเตอร์เทนเมนท์ จำกัด

จำนวน 22 คน

กมลชนก โกมลฐิติ
 คริสติน่า อาร์กิลาร์
 ทราย เจริญปุระ
 นันทนา บุญหลง
 นันทิดา แก้วบัวสาย
 นรินทร ณ บางช้าง
 นัท มีเรีย เบเนเดตตี
 พาเมล่า บาวเด็นท์
 เพ็ญพักตร์ ศิริกุล
 ผุสชา โทณะวณิก
 มาลีวัลย์ เจมีน่า
 มาช่า วัฒนพานิช
 ยศวดี หัสดีวิจิตร
 ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์
 สินจัย หงษ์ไทย
 สุนิตา ลีติกุล
 สุนิสา สุขบุญสังข์
 เสาวลักษณ์ ลีละบุตร
 อลิสา อินทุสมิต
 ใหม่ เจริญปุระ
 อรพรรณ พานทอง
 อมิตา ทาทา ชัย

2. บริษัท คีตา เวิร์คคอร์ปส์ จำกัด จำนวน 11 คน

กิงสดาล สุขแก้ว (กวาง)	จารุณี สุขสวัสดิ์
ชุตินา นัยนา	ตรีรัก รักการดี
ปัทมวรรณ เค้ามูลคดี (ชัย)	ภัสสร บุญเกียรติ (ฮันนี่)
รัชดา อนันท์สวัสดิ์ (แจน)	อังศณา ช้างเศวต
แสงระวี อัครวิทย์	แอนนา โรจน์รุ่งฤกษ์
แอนเดรีย สวอลเลซ	

3. บริษัท วอร์นเนอร์ มิวสิค (ประเทศไทย) จำกัด จำนวน 6 คน

จิตติมา สุตสุนทร (แหวน)	ณัทชัย พิจิตรรา
นริศระจ่าง ดันธมาศ	วิยะดา โภมารกุล ณ นคร
สุกัญญา มิเกล	สุรัสวดี เชื้อชาติ (มาม่า บลูส์)

4. บริษัท สโตน เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด จำนวน 3 คน

เจนนิเฟอร์ คิม
ทรงพรธรรษา वासันรุ่งเรือง
รวีวรรณ จินดา

5. บริษัท โซนี่ มิวสิค (ประเทศไทย) จำกัด จำนวน 2 คน

ภัทรวรินทร์ ทิมกุล (ตังเม)
พรรณี วีรานุกุล (อัยย์)

6. บริษัท นีโอบี มิวสิค เน็ทเวิร์ค จำกัด จำนวน 2 คน
 รุ่งนภา เสดะสุข (ป๊อป)
 สายธาร นิยมการณ์ (ต่าย)
7. บริษัท โพลีแกรม (ประเทศไทย) จำกัด จำนวน 2 คน
 ละลิตา ตะเวทิกุล (แพม)
 ศิริลักษณ์ ผ่องโชค (จอย)
8. บริษัท อาร์เอส โปรโมชั่น 1992 จำกัด จำนวน 2 คน
 ปรีศนา พรายแสง (ป๊อก)
 สุทธิดา เกษมสันต์ฯ (นิก)
9. บริษัท โอบายก๊อด โปรดักชั่นส์ จำกัด จำนวน 1 คน
 อัญชลี จงคดีกิจ
10. บริษัท เทโร เรคคอร์ดส์ จำกัด จำนวน 1 คน
 วรรณษา วีรยวรรณะ
11. บริษัท เบเกอรี่ มิวสิค จำกัด จำนวน 1 คน
 อรอรีย์

จากนั้นผู้วิจัยได้รวบรวมผลงานที่ผ่านมาของนักร้องหญิง ทั้ง 53 คน ไม่ว่าจะเป็นตัวอย่างปกเทป เทปเพลง มิวสิควิดีโอที่ออกแพร่ภาพตามสื่อโทรทัศน์ ภาพจากงานคอนเสิร์ตต่าง ๆ และภาพข่าวตัดจากสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานเกี่ยวข้องกับทางด้านดนตรี ได้แก่ โปรวดีเซอร์ นักดนตรี นักประพันธ์เพลง และนักร้อง แบ่งเป็น ชาย 5 คน และหญิง 5 คน ได้ตรวจสอบภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ โดยผู้วิจัยได้ความอนุเคราะห์ด้านการตรวจสอบข้อมูล กรอกแบบสอบถาม ให้คำปรึกษา และคำแนะนำต่าง ๆ จากผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว

จากการวิเคราะห์ภาพของนักร้องหญิงทั้ง 53 คน ที่มีผลงานในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2527-2539 โดยผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญทั้ง 10 คน ได้ทำการพิจารณาจากผลงานที่ผ่านมาของนักร้องหญิง ตัวอย่างปกเทป ข่าวแจกเพื่อการประชาสัมพันธ์และภาพเคลื่อนไหวจากมิวสิควิดีโอและคอนเสิร์ตต่าง ๆ ที่รวบรวมไว้ เพื่อวิเคราะห์ตามเกณฑ์ของลักษณะความเป็นผู้หญิงที่ได้ตั้งไว้ อันได้แก่

1. ความเป็นผู้หญิงสมัยเก่า ให้ความรู้สึกถึงผู้หญิงแบบเดิม คล้ายลักษณะของผู้หญิงในสมัยก่อน มีลักษณะภายนอกที่อ่อนหวาน นุ่มนวล เป็นกุลสตรี มีการแต่งกายเรียบร้อย แสดงความเป็นผู้หญิง เช่น กระโปรงยาว เสื้อที่ค่อนข้างปกปิดมิดชิด มีลักษณะความคิดในเนื้อหาของเพลงที่เป็นฝ่ายรับ (passive) มักจะเป็นฝ่ายยอมให้ผู้ชาย โดยถือเอาความรักเป็นเป้าหมายสูงสุดในชีวิต

2. ความเป็นผู้หญิงที่มีทั้ง 2 ลักษณะผสมกันทั้งเก่าและใหม่ ให้ความรู้สึกถึงผู้หญิงที่มีลักษณะสมัยใหม่ เข้ามาผสมผสาน ในขณะที่ก็ยังคงมีความคิดสมัยเก่า เข้ามามีอิทธิพลอยู่ด้วย มีลักษณะภายนอกที่เปิดเผยมากขึ้น มีความร่าเริง สนุกสนาน มั่นใจในตนเองมากขึ้น มักจะแต่งกายทันสมัย แสดงความคล่องแคล่วพอสมควร มีลักษณะความคิดในเนื้อหาของเพลงที่อยากจะมีอิสระ ตามความคิดของตนเอง แต่

ด้วยความยึดมั่นในกรอบทางสังคมบางประการ ทำให้ยังคงมีความคิดตามรูปแบบเก่าอยู่ และความรักที่สมหวังก็ยังคงเป็นสิ่งที่ผู้หญิงลักษณะนี้ต้องการ

3. ความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ มีลักษณะของผู้หญิงที่เป็นตัวของตัวเอง กล้าแสดงออก เป็นอิสระทางความคิด มีลักษณะภายนอกที่ปราดเปรียว คล่องแคล่ว เชื่อมมั่นในตนเองสูง แต่งกายล้ำสมัย แปลก เก๋หรือสะดุดตา แต่ก็ยังเป็นตัวของตัวเอง โดยมีลักษณะทางความคิดที่เป็นฝ่ายเริ่ม (active) ไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคต่างๆ เชื่อในความสามารถของตนเอง สามารถดำเนินชีวิตได้ด้วยการพึ่งพาตนเอง (independence) โดยมีความคิดของตนเองเป็นเครื่องชี้นำทาง

จากผลการสำรวจลักษณะความเป็นผู้หญิงจากนักร้องหญิงทั้งหมด 53 คน ผู้วิจัยพอจะแบ่งกลุ่มได้ดังนี้

1. กลุ่มนักร้องหญิงที่มีภาพความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าชัดเจน มีจำนวน 5 คน ได้แก่

ผุสชา โทณะวณิก

มาลีวัลย์ เจมีน่า

ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์

สินจัย หงษ์ไทย

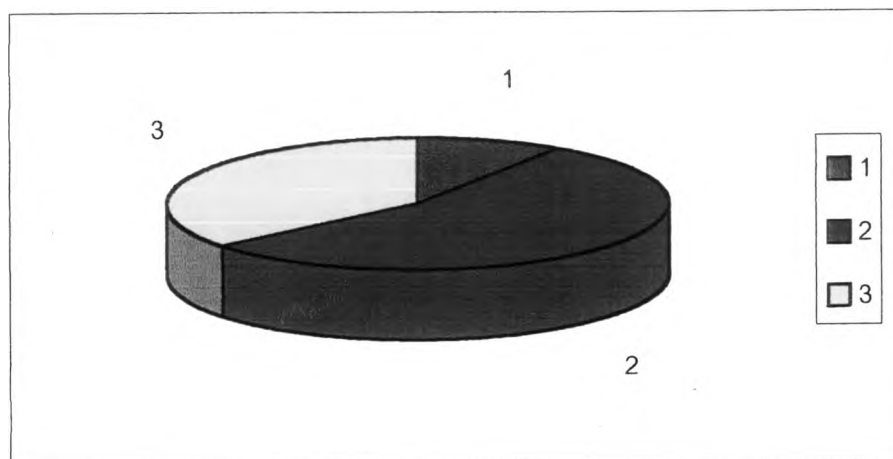
อังศณา ช้างแหวด

2. กลุ่มนักร้องหญิงที่มีภาพความเป็นผู้หญิงที่มี 2 ลักษณะผสมกันทั้งเก่าและใหม่ มีจำนวน 29 คน ได้แก่

กมลชนก	โกมลฐิติ	ภัสสร	บุญเกียรติ	อมิตา	ทาทา	ยัง
กังสดาล	สุขแก้ว	ยศวดี	หัสดีวิจิตร	แอนนา	โรจน์รุ่งฤกษ์	
จารุณี	สุขสวัสดิ์	รวีวรรณ	จินดา	แอนเดรีย	สวอล	เลช
ชุตินา	นัยนา	ละลิตา	ตะเวทิกุล			
ฐิติมา	สุดสุนทร	วรรณษา	วีรยวรรณะ			
ทราย	เจริญประ	วิยะดา	โกมารกุล	ณ	นคร	
นัท	มีเรีย	เบเนเดตตี	ศิริลักษณ์	ผ่อง	โชค	
นันทนา	บุญหลง	สายธาร	นิยมการณ์			
นันทิดา	แก้วบัวสาย	สุกษิตา	เกษมสันต์	ณ	อยุชยา	
นริภระจ่าง	คันธมาส	สุนิตา	ลิตีกุล			
ปัทมวรรณ	เค้ามุลคดี	สุนิสา	สุขบุญสังข์			
ปรีศนา	พรายแสง	แสงระวี	อัศวรักษ์			
พาเมล่า	บาวเด็นท์	อรพรรณ	พานทอง			

3. กลุ่มนักร้องที่มีภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ชัดเจน มีจำนวน 19 คน ได้แก่

คริสติน่า	อาร์กิลาร์	เพ็ญพักตร์	ศิริกุล	ใหม่	เจริญประ	
เจนนิเฟอร์	คิม	ภัทรวรินทร์	ทิมกุล	อรอริย์		
ณทัย	พิจิตรา	มาช่า	วัฒนพานิช	อลิสา	อินทุสมิต	
ตรีรัก	รักการดี	รัชดา	อนันท์สวัสดิ์	อัญชลี	จงคดีกิจ	
ทรงพรรษา	วาสนรุ่งเรือง	สุกัญญา	มิเกล	อัยย์	พรรณี	วีรานุกูล
นรินทร	ณ บางช้าง	สุรัสวดี	เชื้อชาติ			
รุ่งนภา	เสตะสุข	เสาวลักษณ์	ลีละบุตร			

1. แสดงลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่า จำนวน 5 คน
2. แสดงลักษณะความเป็นผู้หญิงที่มี 2 ลักษณะผสมกัน จำนวน 29 คน
3. แสดงลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ จำนวน 19 คน

แผนภูมิที่ 1 : กราฟวงกลมแสดงอัตราส่วนของลักษณะภาพความเป็นผู้หญิง

การวิเคราะห์ถึงรายละเอียดของลักษณะสัญลักษณ์ที่ประกอบกันเพื่อแสดงถึงรูปแบบลักษณะของความเป็นผู้หญิงที่ปรากฏนั้น มีหลายองค์ประกอบ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าต้องพิจารณาโดยรวมจึงจะสามารถบ่งชี้ถึงภาพที่ชัดเจนได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอใช้เกณฑ์การพิจารณาการเสนอภาพความเป็นผู้หญิงในแต่ละลักษณะ ออกเป็นดังนี้คือ

- (ก) แนวเพลง
- (ข) รูปแบบท่าทางการแสดงออก
- (ค) การแต่งกาย
- (ง) เนื้อหาโดยรวมของอัลบั้ม

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากข้อมูลต่างๆที่ได้รวบรวมไว้ อาทิเช่น บทสัมภาษณ์ บทวิจารณ์ ข่าวประชาสัมพันธ์ ภาพจากปกเทป มิวสิควีดิโอ และ คอนเสิร์ตต่างๆ อันเกี่ยวกับผลงานที่ได้ออกจำหน่ายในแต่ละชุด โดยมีผลการศึกษาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่า

กลุ่มนักร้องหญิงที่จัดว่า มีภาพของความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าชัดเจน ทั้ง 5 คน ได้แก่ ผุสชา โทณะวณิก มาลีวัลย์ เจมีน่า ศรีธยา ส่งเสริมสวัสดิ์ สินจัย หงษ์ไทย และอังศณา ช่างเศวต นั้น ต่างก็เป็นนักร้องที่มีผลงานกันออกมามากกว่า 1 ชุด ยกเว้น สินจัย หงษ์ไทย ที่มีผลงานออกมาเพียงชุดเดียว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึง ผลงานที่ออกมาแต่ละชุดของนักร้องแต่ละคน โดยพิจารณาถึงข้อมูลอันเกี่ยวกับตัวนักร้อง จากแหล่งต่าง ๆ เช่น บทสัมภาษณ์ บทวิจารณ์ต่าง ๆ และพิจารณาภาพของนักร้องจาก ปกเทป ลีลาการแสดงออกบนเวทีคอนเสิร์ต ตลอดจนแนวคิดของในแต่ละอัลบั้ม

จากผลการวิจัย พบว่า นักร้องทั้ง 5 คน มีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) แนวเพลง

เกือบจะทุกอัลบั้มของนักร้องทั้ง 5 ท่าน นั้นมีแนวเพลงค่อนข้างจะคล้ายคลึง กันกล่าวคือ มีลักษณะเด่นเป็นเพลงป๊อป (Pop) ในแนวฟังสบาย (easy listening) ซึ่งอาจจะมีการใส่ลูกเล่นในแนวแจ๊ส (Jazz) หรือโซล (Soul) บ้างเล็กน้อย เพื่อ เป็นการแสดงความสามารถในการร้องเพลงของนักร้อง อย่างไรก็ตาม แนวเพลงทั้งหมดได้ถูกจัดไว้ให้อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน หากเป็นเพลงช้าก็จะเป็นเพลงช้าที่ค่อนข้าง เศร้าถ้าเป็นเพลงเร็วก็จะเป็นท่วงทำนองที่ค่อนข้างใส ๆ ไม่เร็วมากนัก และจะไม่มี เพลงใดที่มีท่วงทำนองที่หนักมากเกินไป จนถึงขั้นเป็นเพลงร็อค (Rock) รวมไปถึง ไม่มีการใช้ลูกเล่นประกอบเสียงในแนวสมัยใหม่เช่นจาก ซินธิไซเซอร์ (Synthesizer)

การเรียบเรียงดนตรีจะค่อนข้างเรียบง่ายไม่ซับซ้อน โดยที่ความต้องการจะเน้นเสียงร้องของนักร้องแต่ละคนมากกว่า เนื่องจากนักร้องแต่ละคนมีความสามารถด้านการร้องเพลงมาก่อน เช่น ผุสชา โทณะวณิก เคยประกวดร้องเพลงชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย มาลีวัลย์ เจมีน่า เป็นนักร้องประจำตามไนท์คลับ และ อังศณา ช้างเผือก เคยประกวด Concert Contest มาก่อน

ปานสรวง ชุ่มสาย ณ อยุธยา ผู้ที่ได้ร่วมงานกับมาลีวัลย์มาก่อน กล่าวว่า

“ มาลีวัลย์ เป็นนักร้องคุณภาพ ดังนั้นจึงต้องทำเพลงให้มาลีวัลย์สามารถใช้คุณภาพเสียงได้สูงสุด แปลว่า คีย์ต้องสูงมาก ต่ำมาก เรนจ์ (Range) ของเสียงจะต้องมาก เพื่อแสดงให้รู้ว่ามาลีวัลย์สามารถholdเสียงได้และสามารถร้องได้ทั้งเสียงสูงและเสียงต่ำ... เมโลดี้ต้องป๊อป ฟังง่ายมากเลย...”

(ปานสรวง ชุ่มสาย ณ อยุธยา, สัมภาษณ์อ้างอิงใน อนุรักษ์ สติกรกุล 2537:102)

(ข) รูปแบบท่าทางการแสดงออก

เนื่องจากรูปร่างหน้าตาของนักร้อง ทั้ง 5 คนนั้นค่อนข้างดีจนถึงสวยมาก และเคยเป็นที่รู้จักในวงการเช่น สินจัย หงษ์ไทย มีความเป็นดารามาก่อน มาลีวัลย์ เจมีน่า เป็นลูกครึ่งฟิลิปปินส์ และเคยเป็นนักร้องกลางคืน การเสนอภาพของผู้หญิงจึงออกมาลักษณะที่มีความสอดคล้องกับบุคลิกด้วยรูปแบบ ท่าทาง อ่อนโยน ละมุนละไม ดูแล้วให้ความรู้สึกของความเป็นผู้หญิงที่เป็นผู้หญิง ในความคิดของคนทั่วไปคือค่อนข้างอ่อนหวาน และเรียบร้อย

ผู้ผลิตได้พยายามแสดงให้เห็นถึงความเป็นธรรมชาติของผู้หญิง เน้นความมีเสน่ห์นุ่มนวล สำหรับตัวนักร้องเองไม่มีการแสดงเต้นประกอบเพลงมากนัก แต่จะใช้นักเต้นประกอบเพลง (dancers) เพื่อที่จะทำให้น่าสนใจมากขึ้น การแสดงออกบน

เวที่จะไม่มีบทพูดมากนัก โดยมากจะเน้นที่การร้องเพลงให้ใช้สีหน้าประกอบเพลง เพื่อให้ได้อารมณ์เศร้าในเพลงเศร้าที่ต้องแสดงอารมณ์ออกมาตามเนื้อหาของเพลง

"เราพยายามดึงตัวเขาออกมาให้เป็นตัวเขามากที่สุด เราจะดูว่าตัวจริงคืออะไร บางทีภาพที่ออกไปก่อนหน้านี้มันไม่ใช่เขาบางทีเขามาจากที่อื่น ที่อื่นเขา present มีค่า ออกมาอีกแบบหนึ่ง"

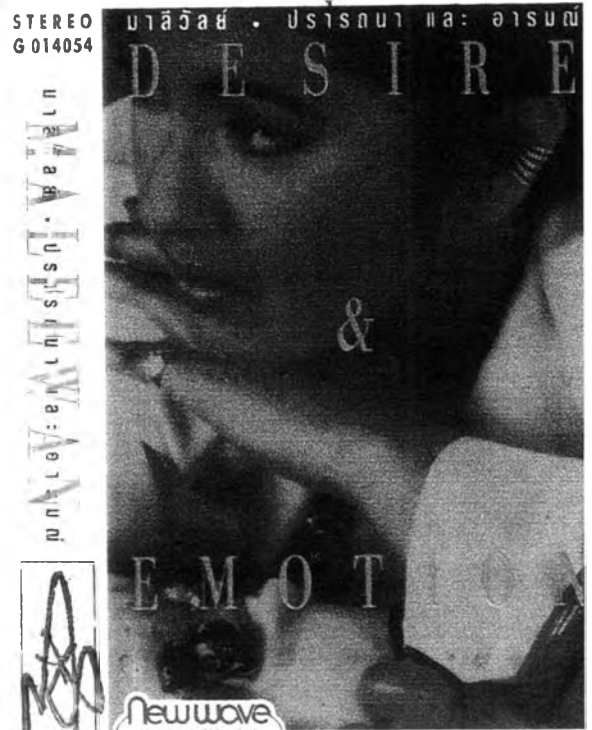
(ชาตรี ไชยวงศ์ศิลป์, สัมภาษณ์ อ่างถึงใน วัฒนธรรม สัปดาห์ 2537:141)

ทางผู้ผลิตอาจจะมีการเปลี่ยนแปลง "ภาพ" ของนักร้องให้เปลี่ยนมุมมองออกไปบ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับแนวคิด (Concept) ในแต่ละอัลบั้ม แต่อย่างไรก็ตามทั้งแนวเพลงและตัวนักร้องเองก็ยังคงเป็นแบบเดิมกล่าวคือ เป็นเพลงในแนวป๊อปฟังสบาย และคงลักษณะของผู้หญิงที่มีความอ่อนหวาน นุ่มนวลไว้

รูปประกอบที่ 16

ตัวอย่างปกเทป ชุด "กับฉัน"
ของมาลีวัลย์ เจมีน่า (2529)

รูปประกอบที่ 17

ตัวอย่างปกเทป ชุด "ปรารถนาและอารมณ์"
ของมาลีวัลย์ เจมีน่า (2534)

(ค) การแต่งกาย

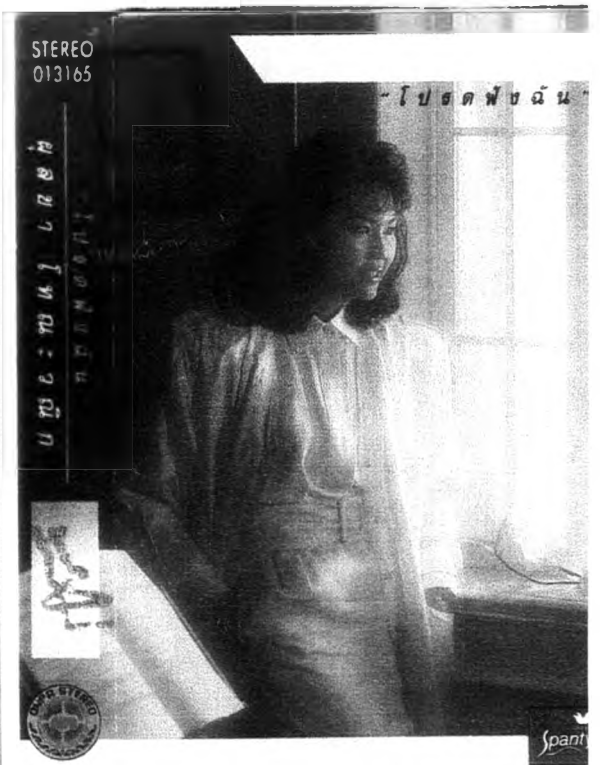
นักร้องหญิงทั้ง 5 คน มักจะนิยมแต่งกายเรียบง่าย ไม่หวือหวาตามแบบแฟชั่นสมัยใหม่ ไม่นิยมใช้เครื่องแต่งกายที่แลดูเช่กซี เช่น เสื้อไม่มีแขน หรือกระโปรงสั้นเลยเข้า หากแต่ นิยมสวมกระโปรงยาว หรือกางเกงขายาวพอดีตัว โดยวัสดุที่ใช้จะเป็นผ้าฝ้ายหรือผ้าเนื้อนุ่ม ที่ให้ความรู้สึกเบาบาง และนุ่มนวลเวลาเคลื่อนไหวบนเวที หรือในมิวสิกวิดีโอ สีสนของเสื้อผ้าจะเป็นสีที่ค่อนข้างอ่อน เช่น ขาว เนอ เทา หรือ นวล ค่อนข้างออกไปในโทนสีธรรมชาติ (earth tone) หรือไม่ก็เป็นสีที่ค่อนข้างชริม เช่น ดำ เทาเข้ม หรือน้ำเงิน ไม่ปรากฏว่านักร้องใช้เสื้อผ้าสีสันสดใสหลายๆ เช่น ชมพู เขียว หรือ แดง

เพื่อเป็นการแสดงถึงความเป็นผู้หญิงมากขึ้น นักร้องจะสวมใส่เครื่องประดับประเภทต่าง ๆ เช่น สายสร้อย ต่างหู และกำไล มีทั้งที่เป็นอัญมณี เช่น เพชร หรือไข่มุก หรือ สายสร้อยยาวที่ทำจากวัสดุธรรมชาติ เช่น เซรามิค ไม้ หรือ อ่าพิน เป็นต้น

รูปประกอบที่ 18

ภาพประกอบภายในปกเทปชุด "ทอฝัน" ของ ลินจีย หงษ์ไทย (2533)

รูปประกอบที่ 19-21

ภาพประกอบภายในปกเทปของ ศรีธยา ส่งเสริมสวัสดิ์ ชุด จดเชอไว้ในใจ (2536)

ภาพปกเทปของ สินจัย หงษ์ไทย ชุด ทอฝัน (2533)

และ ชุดขาว โทณะวณิก ชุด โปรดฟังฉน (2532)

(ง) เนื้อหาโดยรวมของอัลบั้ม

เกือบทุกอัลบั้มของนักร้องทั้ง 5 คน เน้นความรักเป็นจุดใหญ่ ประมาณ 90% มีทั้งความรักที่ผิดหวังและสมหวัง ถ้าเป็นแนวเพลงรักเศร้าจะออกมาในรูปแบบของผู้หญิงที่เสียสละ ค่อนข้างเก็บความรู้สึกไว้ในใจ อ้างว้างโดดเดี่ยวและทรมานใจในเรื่องความรักโดยไม่สามารถจะแก้ไขได้

" ส่วนคอนเซ็ปต์ (Concept) เนื้อร้องนั้น คือ ต้องเอาเสียงร้องมีล้า กินลงไปในตัวใจคนฟัง ทุกคนฟังแล้วมีส่วนร่วมหมดในเพลง คือ เมื่อฟังแล้วมันเข้าไปสอดคล้องกับชีวิต ความคิด อารมณ์ หรือ ประสบการณ์ของคนฟังเพลง... เพราะฉะนั้นเนื้อเพลงจะต้องกินลงไปจิตใจ"

(ปานสรวง ชุ่มสาย ณ อุษยชา, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน ภัฐภรณ์ สติรกุล 2537:104)

" ทุกคนสรุปว่า มันต์จะเป็นตัวอย่างของศิลปินเพลงรักเศร้า อันนี้เป็น comment จากที่เต๋อด้วย ซึ่งมันต์ก็เห็นด้วย เพราะเพลงเศร้า ส่วนใหญ่จะเป็นเพลงช้า และ คนที่จะมาร้องเพลงช้าจะต้องมีคุณภาพตรงนี้ คือในด้านของเสียง"

(มาลีวัลย์ เจมีน่า, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน ภัฐภรณ์ สติรกุล 2537:93)

แต่ถ้าเป็นแนวเพลงรักที่ร่าเริงสมหวัง ก็จะออกมาในรูปแบบของผู้หญิงช่างฝัน ช่างคิด ให้ความรู้สึกสดใส แผงไว้ด้วยความนุ่มนวล เมื่อมีความรักเกิดขึ้นในใจก็สามารถลืมทุกอย่างได้ โดยมองเห็นโลกเป็นอันโลกหนึ่งทั้งดงามต่างจากเดิม ตัวอย่างเช่น ถ้อยคำจากบทนำภายในปกเทปที่มีกจะเป็นถ้อยคำที่ร้อยเรียงด้วยภาษาคลายกวี มีลักษณะเหมือนกับกลอนเปล่า

"...บทเพลงทั้ง 11 เป็นการเดินทางสู่กาลเวลาของความรัก เริ่มต้นตั้งแต่ยามเช้าพระอาทิตย์ขึ้น เราลืมตาตื่นแล้วพบความรู้สึกดี ๆ เรื่อยไปจนถึงค่ำที่พระจันทร์ลอยสวยอารมณ์แปรผัน...มันก็เป็นอย่างนี้ทุกวัน อยู่ที่ใจของเราที่จะมองคิด แล้วขยับไปกับสิ่งที่เราพบอย่างมีความสุขต่างหาก..."

(บุษชา โทณะวณิก ชุดวันและคืน)

" จากอารมณ์ที่ผสมผสานอยู่ในตัวจากเวลาที่ไม่เคยหยุดนิ่ง เมื่อเวลาหมุนไปอารมณ์ก็เปลี่ยนตาม อารมณ์จะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับเวลา แต่เมื่อเรายังยึดมั่นในศรัทธา ต่างกันที่เวลา ก็แตกต่างกันที่อารมณ์ "

(ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์ ชุดต่างกันที่เวลา)

" เรื่องราวบางเรื่อง ไม่จำเป็นต้องเขียนบันทึก ขอแค่จดไว้ในใจก็จำได้ไม่ลืม "

(ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์ ชุด จดเอาไว้ในใจ)

"ความฝัน คือ ความรู้สึกส่วนลึก ที่ทุกคนอยากมี อยากเป็น และจะมีจะเป็นขั้นได้ ก็ด้วยการถักทอ-ต่อเติม ในความเป็นจริง...เท่านั้น"

(สินจัย หงษ์ไทย ชุดทอฝัน)

"วันคืนที่ผ่านไป...เต็มไปด้วยเรื่องราวและผู้คน ความรู้สึกต่างๆเกิดขึ้นในชีวิต ก่อให้เกิดเป็นพลังขึ้นในจิตใจ อยากจะขอบคุณทุกสิ่งที่เกิดขึ้น...ทุกคนที่แวะเวียนเข้ามา และคืนวันที่พระจันทร์เป็นใจมาโดยตลอด"

(มาลีวัลย์ เจมีน่า ชุด คืนวันพระจันทร์เป็นใจ)

นอกจากคำกล่าวภายในปกเทปแล้ว ชื่อชุดของอัลบั้มเพลงแต่ละชุดของ นักร้องหญิงทั้ง 5 คน ก็ยังเป็นชื่อที่ให้ความรู้สึกถึง concept ของอัลบั้มที่แสดงความเป็นผู้หญิงออกมา เช่น แผลกตรงที่หัวใจ(2533) ต่างกันที่เวลา(2534) และ จดเชอไว้ในใจ(2536) ของ ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์ ผีน ผีนหวาน(2529) โปรดฟังฉัน(2531) ของ ผุสชา โทณะวณิก และ ทอฝัน(2533)ของสินจัย หงษ์ไทย

ด้านเนื้อเพลงนั้น ได้เน้นให้เห็นถึง ความสำคัญของความรักระหว่างหญิง และชาย โดยให้ถือเอาความรักเป็นเป้าหมายสูงสุดในชีวิตของผู้หญิง ที่สามารถทำให้โลกสดใสมีชีวิตชีวา และเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ถ้าความรักนั้นเป็นความรักที่ สมปรารถนา ตัวอย่างเช่น

เพลง	ระบายรัก
คำร้อง	มนต์ชีพ ศิวะนางกูร
ทำนอง/เรียบเรียง	Jaime R. Alegre/ธเนศ สุชวัฒน์
ขับร้องโดย	ผุสชา โทณะวณิก
ชื่อชุด	วันและคืน (2538)

เหมือนตัวจะลอยไปไกลๆ ในแผ่นฟ้ากว้าง เหมือนกาลเวลาและคืนวันจะหยุดเคลื่อนไหว เหมือนฉันและเธอเพิ่งเคยได้จับมือ และค่อยๆกระชับความในใจ รักก็มาเติมระบายให้จิตใจฉันในวันนี้ ได้เจอกับรสชาติใหม่ในชีวิตที่แปลกออกไป เหมือนได้อยู่ในความฝัน รสชาติใหม่ที่ความรักเติมแต่งให้กัน ให้คืนวันมันสดใส ฉันเคยเดี๋ยวตายเหมือนคนหลงทาง แต่ฝันอันเลื่อนลางก็เป็นจริงเมื่อเจอเธอนี้ เมื่อรักมาระบายให้จิตใจ โลกก็ดูสดใสขึ้นทันที ทุกกาลเวลา และนาที เหมือนดั่งฝันที่สดใส

แต่ถ้าความรักเกิดไม่สมหวังขึ้นมา อันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น คนรักทอดทิ้งหรือไม่ เข้าใจกันก็ตาม เนื้อเพลงก็แสดงให้เห็นถึงความผิดหวัง โดยผู้หญิงจะเป็นฝ่ายเสียใจและอดทน เก็บความรู้สึกไว้คนเดียว ยอมสู้ทนโดยไม่สามารถหาทางออกให้กับชีวิตตนเองได้ ตัวอย่างเช่น

เพลง ไม่เหลือใครเลย
 คำร้อง สีฟ้า
 ทำนอง/เรียบเรียง ชุ่มพล สุปัญญา
 ขับร้อง ศรีธยา ส่งเสริมสวัสดิ์
 ชื่อชุด จดเชอไว้ในใจ (2536)

มันคงเป็นกรรมเป็นบาปที่ทำไว้ คิดและฝัน หรือหวังอะไร ไม่เคยได้มา มีแต่ความซอกซำในใจ มีแค่เพียงน้ำตา ที่กลับคืน มันคงเป็นกรรมเป็นบาปที่ทำไว้ คิดและฝันหรือหวังอะไร ไม่เคยยั่งยืน รวมทั้งความรัก และจริงใจยังไม่เคยได้คืน มีแต่วันและคืนที่ปวดร้าวในใจ ทั้งทุกข์ ทั้งท้อ ทั้งทนทรมาน มองดูความฝันที่มันค่อยค่อยละลาย เหมือนคนที่ชีวิตพัง หมดหวังหมดลมหายใจ อยู่คนเดียวล้าพังกับความหลังที่เจ็บ และ ซ้ำจนตาย ไม่มี ไม่เหลือใครเลย มีแค่รอยน้ำตา มีแค่ความอาลัย กับชีวิตที่เดียวตาย ที่ไม่เหลือใครเลย

เมื่อสูญเสียความรักไปแล้วต้องพบกับความอ้างว้างเช่นนั้น เนื้อหาของเพลงจึงแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงยังเป็นคนที่ยอมทุกอย่างเพื่อให้สมหวัง ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ โดยไม่คำนึงถึงว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใดบ้าง ตัวอย่างเช่น

เพลง ขอคืน
 คำร้อง กรพินธ์
 ทำนอง อนุวัฒน์ สีบสุวรรณ
 ขับร้อง อังศณา ช้างเศวต
 ชื่อชุด คนที่ใช่ (2521)

อาจเป็นความอ่อนไหว กับใจ แรกเจอ กับความรักเริ่มลองสักครั้งตั้งความหวังไว้งดงาม แต่รักไม่คล้อยตาม เมื่อถึงวันเธอจากไกลบอกตัวเองอีกครั้งว่า ใจยังต้องการอุ่นไวดความอ่อนหวาน จากเขาหากต้องสูญเสียทุกสิ่ง ฉันยอมทุกอย่างเพื่อขอให้คุณ ฉันจะรอรอเธออยู่ตรงนี้ ฉันยังมีหัวใจอย่างเดิม เสียหน้าตาเท่าไร ไม่จดจำความซ้ำ ขอให้เธอกลับเป็นดังเก่า

นอกจากนี้ ผู้หญิงยังเป็นฝ่ายยอมให้ผู้ชายตลอด เนื่องจากเห็นว่าผู้ชายคือที่พึ่งพิง อันอบอุ่นและปลอดภัยจนในบางครั้งอาจจะไม่คำนึงถึงความถูกต้อง หรือไม่ว่าตนเองจะต้องตกอยู่ในสถานะใดก็ตาม ตัวอย่างเช่น

เพลง	ขอเพียงที่พักใจ
คำร้อง	ชนา ชัยวรงค์
ทำนอง/เรียบเรียง	ปานสรวง-ปวงสรร ชุ่มสาย ณ อยุธยา
ขับร้อง	มาลีวัลย์ เจมีน่า
ชื่อชุด	ปรารภณาและอารมณ์

เดินอยู่กลางลมฝน ลี้นฝนฟ้า ภายที่มันอ่อนล้าแทบยืนไม่อยู่ เดินต่อไป
คงล้มมันหมดแรงจะลู่ เปิดประตูรับหน้อยได้ไหม ยืนอยู่ตรงประตู เนื้อตัว
หนาวสิ้นช่วยแบ่งปันห้องใจให้พักสักครู่ ข้างนอกมันเหน็บหนาว ถ้าเชอ
นั้น เอ็นดูเปิดประตูรับหน้อยได้ไหม อย่าปล่อยให้ฉันยืน อยู่คนเดียวเปลี่ยว
ใจเหลือทนฟ้าพายฟ้าแดด ลมฝนจนมาพบเชอ อย่าปล่อยให้รอ ด้วยใจท้อ
และทรมาน เปิดประตูให้ฉันพักพิงอิงแอบสักครึ่ง ถ้าหากใจเชอนี้มีผู้ใดครอบ
ครอง มีเจ้าของจับจองเอาไว้ก่อน ขอชอกเพียงเล็ก ๆ ที่จะพอชุกนอนตื่น
ขึ้น ก็พร้อมจะจากไป

ข้อสรุป

เพื่อพิจารณาจาก แนวเพลง ทำทางการแสดงออก การแต่งกาย และ
เนื้อหาของอัลบั้มแล้ว พบว่า สิ่งที่ผู้ผลิตสร้างภาพให้นักกร้องออกมาเป็นในรูปแบบ
ความเป็นผู้หญิงสมัยเก่านั้น ส่วนหนึ่งขึ้นกับลักษณะ และความถนัดของตัวนักกร้องเอง
ซึ่งผู้ผลิตได้พิจารณาจากความเหมาะสม ลักษณะท่าทาง การแสดงออกของนักกร้อง
คนนั้นๆ ซึ่งยังมีลักษณะของผู้หญิงที่ยังเป็นผู้หญิง ซึ่งมีท่าทางอ่อนโยน ละมุนละไม
เรียบร้อย ประกอบกับการมีเสียงร้องที่ไพเราะ ซึ่งเหมาะกับการร้องเพลงแนวที่

เกี่ยวกับความรัก มีเนื้อหาค่อนข้างเศร้า ผิดหวังจากความรัก เช่น เพลงของ มาลีวัลย์ เจมีน่า ศรีณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์ และ อังศณา ช้างเศวต หรือเพลงในแนว ใสๆ อบอุ่นที่เกี่ยวกับความรักหญิงชายเช่นกัน อย่างเช่น เพลงของลินจัย หงษ์ไทย และ ผุสชา โทณะวณิก

จากการพิจารณาความเหมาะสมของผู้ผลิตผลงานเพลงดังกล่าว ทำให้ ทั้งภาพและเนื้อหาของเพลงที่ปรากฏนั้น ยังคงแสดงความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าอยู่ กล่าวคือ ตัวนักร้องเองจะไม่แสดงลักษณะคล่องแคล่ว ปราดเปรียวจนเกินไป โดย ต้องมีการแต่งตัว ทำท่าทางการแสดงออกที่อยู่ในลักษณะที่แสดงความเป็นผู้หญิง ซึ่งจะ มีความสอดคล้องกับลักษณะการร้องเพลงที่ไพเราะ มีเสียงงดงามที่คล้ายกับนักร้อง หญิงสมัยเก่า ซึ่งมีทักษะด้านการร้องเพลงมาก่อนดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น และตัว นักร้องปัจจุบันเองก็มีความถนัดในการร้องเพลงช้า ซึ่งร้องแล้วได้อารมณ์ซาบซึ้งกว่า การขับร้องเพลงเร็วทำให้แนวเพลงที่ออกมาจะเป็นเพลงป๊อปช้าๆ ในแนวฟังสบาย (easy listening) มากกว่าเพลงในแนวเต้นรำ (Dance) หรือแนวร็อคแอนด์โรล

การสร้างภาพตัวนักร้องที่ออกมา ผู้ผลิตได้ใช้เครื่องแต่งกายและรูปแบบ ทำท่าทางการแสดงออก พยายามสื่อให้เห็นถึงความอ่อนหวาน และความเป็นผู้หญิงของ ตัวนักร้อง เมื่อเวลาปรากฏทางสื่อต่าง ๆ หรือบนเวทีคอนเสิร์ต เช่น การใส่ กระโปรงยาว หรือ เสื้อผ้าที่ปกปิดมิดชิดให้แลดูเรียบร้อยมากกว่า ที่จะ เป็นเสื้อผ้า รัดรูปหรือกระโปรงสั้นในแนวแฟชั่นสมัยใหม่ ตลอดจนท่าทางการแสดงบนเวทีที่เน้น การใส่อารมณ์ในการร้องเพลง โดยไม่มีการแสดงการเดินประกอบเพลง ซึ่งทำให้ ภาพที่ออกไปนั้นคล้ายผู้หญิงในสมัยก่อน

ในด้านเนื้อหาของอัลบั้มนี้ "ความรัก" ได้ถูกใช้เป็นจุดขายกว่า 90% โดยเป็นการเน้นกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยทำงานขึ้นไป ที่ชอบฟังเพลงในแนวฟังสบาย เนื้อหาไม่หนักจนเกินไป เนื่องจากเนื้อหาเกี่ยวกับความรักค่อนข้างเป็นสากล

(Universal) สามารถเข้าถึงได้ทุกระดับ แต่ด้วยท่วงทำนองอันจำกัด คือ ค่อนข้างเป็นแนวเพลงซ้ำ ทำให้เนื้อหาเพลงดำเนินไปในรูปของความรักที่ผิดหวัง พุดถึงความเสียใจอันเกิดจากคนรักทอดทิ้ง และความทรمانที่เกิดจากการอยู่ โดดเดี่ยว เนื้อหาเหล่านี้เองที่ทำให้รูปแบบความเป็นผู้หญิงสมัยเก่ายังคงอยู่ โดย สอดคล้องกับความคิดของซีโมน เดอ โบวัวร์ที่ว่า ผู้หญิงแบบนี้จะมีลักษณะอ่อนแอและ เปราะบางในเรื่องความรัก มีการตัดสินใจที่ไม่เด็ดขาดและมักจะลงโทษตนเอง หรือโชคชะตา

2. ลักษณะความเป็นผู้หญิงที่มีทั้ง 2 ลักษณะ ผสานกันทั้งเก่าและใหม่

จากการสำรวจนั้นพบว่ากลุ่มนักร้องที่แสดงภาพผู้หญิงในประเภทนี้ จัดเป็น กลุ่มใหญ่ที่สุดคือ มีทั้งหมด 29 คน ดังนั้นจึงมีหลากหลายแนวเพลงผสมกันไป รวมไปถึง รูปแบบท่าทางการแสดงออกบนเวทีจากภาพคอนเสิร์ตต่างๆ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ผลงานแต่ละชุด โดยพิจารณาจากข้อมูลต่าง ๆ อันเกี่ยวกับนักร้อง บทสัมภาษณ์ผู้ผลิต และสร้างสรรค์ผลงานเพลง ภาพจากสื่อต่าง ๆ ปกเทป และเนื้อหาต่างๆ ใน อัลบั้มแต่ละชุด ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะพอแบ่งกลุ่มนักร้องออกได้เป็น 2 กลุ่ม ตาม ลักษณะแนวทางการโปรโมทและจุดขายของศิลปินได้ตามนี้

กลุ่มที่ 1 :- กลุ่มผู้หญิงที่เป็นวัยรุ่นสดใส มีทั้งหมด 18 คน ได้แก่ กมลชนก โกมลฐิติ กังสดาล สุขแก้ว ทราาย เจริญปุระ นัท มีเรีย เบเนเดตตี ปัทมวรรณ เต๋ามูลคดี ปรีศนา พรายแสง พาเมล่า บาวเด็นท์ ยศวดี หัสดีวิจิตร ลลิตา ตะเวทิกุล ศิริลักษณ์ ผ่องโชค สายธาร นิยมการณ์ สุทธิดา เกษมสันต์ฯ สุนิตา ลีติกุล สุนิสสา สุขบุญสิงห์ อรพรรณ พานทอง อมิตา ทาทา ยัง แอนนา โรจน์รุ่งฤกษ์ และ แอนเดรีย สวอลเลซ

กลุ่มที่ 2 :- กลุ่มผู้หญิงที่เป็นวัยทำงาน มีทั้งหมด 11 คน ได้แก่ จารุณี สุขสวัสดิ์ ชุติมา นัยนา จิตติมา สุตสุนทร นันทนา บุญหลง นันทิตา แก้วบัวสาย นรีกระจ่าง ดันชมาศ ภัสสร บุญเกียรติ วิวิรรณ จินดา วรรณนา วีรยวรรณนะ วิยะดา โกมารกุล ณ นคร และ แสงระวี อัครวิเศษ

จากผลการวิจัย พบว่า นักร้องทั้ง 29 คน มีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) แนวเพลง

โดยรวม ๆ แล้ว กว่า 90% ของนักร้องในกลุ่มนี้ได้รับการนำเสนอเป็น เพลงในแนวป๊อป (Pop) โดยอาจจะมีสำเนียงเพลง แจ๊ส (Jazz) แดนซ์ (Dance) ร็อค (Rock) หรือ ริทึมแอนด์บลูส์ (Rhythm'n Blues) ผสมผสานกันอยู่

ในกลุ่มผู้หญิงเป็นวัยรุ่นแสนใส่นั้น แนวเพลงส่วนใหญ่จะเป็นแนวสนุกสนาน สดใส ฟังดูแล้วรื่นเริง สัมกับภาพที่ปรากฏออกไป ซึ่งแนวเพลงส่วนใหญ่จะเป็นแดนซ์ (Dance) ซึ่งเหมาะกับการเต้นรำโดยอาจจะผสมผสานเสียงประกอบดนตรี เป็น ดนตรีสังเคราะห์จากโปรแกรมเมอร์ เช่น เทคโน แดนซ์ (Techno Dance) เช่น ในชุด "KD-Rom" (2539) ของ กังสดาล สุขแก้ว หรือออกแนวฮิปปี (Hippy) เล็กน้อย เช่น ชุด "รู้แล้วจะหนาว" (2535) ของ ปัทมวรรณ เต๋ามูลคดี หรือ เราคือ ลูกแก้ว (2534) ของ สุนิสา สุขบุญสังข์ เป็นต้น

ผู้วิจัยพบว่าแนวดนตรีของทั้งกลุ่มวัยรุ่นนี้ ยังแสดงลักษณะที่ชัดเจนอย่าง หนึ่งคือ กล่าวคือจัดเป็นแนวดนตรีที่เรียกว่า "ดนตรีหมากฝรั่ง (Bubble-gum)" ซึ่งเป็นดนตรีที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นโดยเฉพาะ

" คำว่า Bubble gum ถ้าเขียนแยกคำอย่างนี้แปลว่า "หมากฝรั่ง" เดี่ยวเพลินเป่าลูกโป่งเล่นได้ แต่กินไม่ได้ แต่ถ้าเป็น Bubblegum หรือ Bubble-gum หมายถึง ดนตรีสำหรับวัยรุ่นโดยเฉพาะ เหมือนหมากฝรั่งที่ไม่เหมาะกับพวกวัยรุ่นเลย"

(ประวรัตน์ พิทยานตร์ อ้างถึงในสีสัน 2536 : 39)

บ๊อบ เบิ้ลกัม เป็นแนวดนตรีเชิงพาณิชย์ที่ทางตะวันตกถือกันว่าประสบความสำเร็จอย่างสูงในช่วงปี 1960 เริ่มด้วยทำนองดนตรีที่มีสูตร "ตายตัว" กล่าวคือเน้นเสียงเบสส์ให้เล่นช้าเพื่อความหนักแน่น เนื้อเพลงง่ายๆไม่ซับซ้อน ไม่ต้องคิดมาก ประกอบกับเสียงของนักร้องที่ร้องผ่านจุมุกหรือเสียงนาสิก จากการที่บ๊อบ เบิ้ลกัม เป็นดนตรีที่ฟังง่ายและเป็นที่จดจำ ทำให้ดนตรีแนวนี้ประสบความสำเร็จอย่างมากมาย โดยเฉพาะในหมู่คนฟังที่มีอายุในช่วง 18 ปี หรือต่ำกว่านั้น

ประกาส ชลศรานนท์ ได้กล่าวถึงแนวดนตรีในชุดเราคือลูกแก้วไว้ว่า

" ดนตรีในยุคปี 1960 ที่ใช้เครื่องดนตรีน้อยชิ้นเป็นเรื่องแปลกไม่มีใครทำ ประกอบกับเสียงร้องที่ไม่น่ารับด้วยเสียงดนตรีเยอะมาก เป็นเสียงแบบเด็กๆ เพลงของอ้อมบางเพลง จะถูกสร้างขึ้น ให้พูดแทนอ้อมว่า เด็กสมัยนี้เค้าพูดถึง อะไรบ้าง บางเพลงก็เป็นเพลงรักที่คิดว่าน่าจะดัง"

(ประกาส ชลศรานนท์, สัมภาษณ์อ้างอิงใน ยุครัตน์ เจตนธรรมจักร 2537:60)

พามาเล่า บาวเด็นท์ ได้กล่าวถึงแนวดนตรีของเธอว่า

" หลักของน้ำคือ ป๊อบแดนซ์ น้ำไม่ใช่เร็กเก้ไม่ใช่ร็อค เพราะฉะนั้นก็คงจะยืนอยู่ตรงป๊อบแดนซ์ แต่ว่ารายละเอียดสีสันก็คงเปลี่ยนไปตามยุคสมัย "

(พามาเล่า บาวเด็นท์, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน ช่าวสดเฉพาะกิจ 2539:93)

สำหรับในกลุ่มผู้หญิงที่เป็นวัยทำงานนั้น แนวเพลงส่วนใหญ่จะแสดงความเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง โดยจะเพิ่มขึ้นเชิงและลูกเล่นทางดนตรีมากขึ้น เช่น เพิ่มดนตรี แนวจ๊าส (Jazz) ร็อค (Rock) หรือ ริทึมแอนด์บลูส์ (Rhythm'n Blues) เพื่อให้เนื้อหาของเพลงในอัลบั้มดูหนักแน่นขึ้น และสามารถให้นักร้องแสดงความสามารถได้ ตัวอย่างเช่น

" แนวเพลงในอัลบั้มนี้เป็น Pop R & B คือ เป็นแนวเพลงที่ผสมผสานระหว่างความเป็นอ้อย ในแบบที่หลายคนคุ้นเคย กับความสนุกสนาน และความลุ่มลึกในสไตล์เพลง R & B (ริทึมแอนด์บลูส์)..."

(รวีวรรณ จินดา, สัมภาษณ์, กพ.2540)

" แหวน ก็อยู่ในข่ายเพลงร็อค ออกเป็นร็อค แต่ว่าป๊อป-ร็อคนะ ไม่ใช่ร็อคเฮฟวี่ อะไรมากมาย แต่โดยรวมส่วนใหญ่ โดยภาพรวมที่มันเป็นป๊อปอย่างเพลงช้า ๆ เพลงป๊อป เป็นกีตาร์โปร่งอะไรก็มี "

(ฐิติมา สุตสุนทร, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน สีสิ้น 2538:45)

(ข) รูปแบบท่าทางการแสดงออก

ลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงที่ออกไปของกลุ่มนักร้องในกลุ่มนี้ มีหลาย ๆ ลักษณะทั้งเป็นเด็กวัยรุ่นและเป็นผู้ใหญ่ โดยถ้าเป็นกลุ่มวัยรุ่นก็จะเน้นความน่ารักสดใส ร่าเริง มองโลกในแง่ดี แต่ถ้าเป็นกลุ่มที่เป็นผู้ใหญ่ ก็จะมีลักษณะที่เป็น "สาว" กว่ากลุ่มวัยรุ่น จะแฝงไว้ด้วยความเซ็กซี่มีเสน่ห์และทำท่าย โดยพอจะแบ่งลักษณะได้ดังต่อไปนี้

ในกลุ่มผู้หญิงที่เป็นวัยรุ่นสดใส จะมีลักษณะที่แสดงออกไปเป็นความมั่นใจ รักเพื่อน ช่างพูดช่างคุย ชอบแต่งตัว ตามแฟชั่น ค่อนข้าง น่าสมัย มีลักษณะของเด็ก วัยรุ่นทางตะวันตกอยู่มาก ให้ความรู้สึกที่เปิดเผยในบางครั้ง แต่ก็มักจะแสดงความ เป็นเด็กออกมา ตัวอย่างเช่น

" อ้อมถูกสร้างให้เป็นตัวแทนของเด็กวัยรุ่นที่มีความสดใส เปรียบเหมือน ความใสของลูกแก้ว เทปเพลงชุดนี้จึงมีชื่อว่า "เราคือลูกแก้ว" และให้ค่านิยามว่าพวกลูกแก้วเป็นวัยรุ่นที่รักการศึกษา มองถึงอนาคตข้างหน้า เป็นเด็กดี ไม่เหลวไหลมีสัญลักษณ์ประจำตัว คือ คำว่า สู้ตายค่ะ"

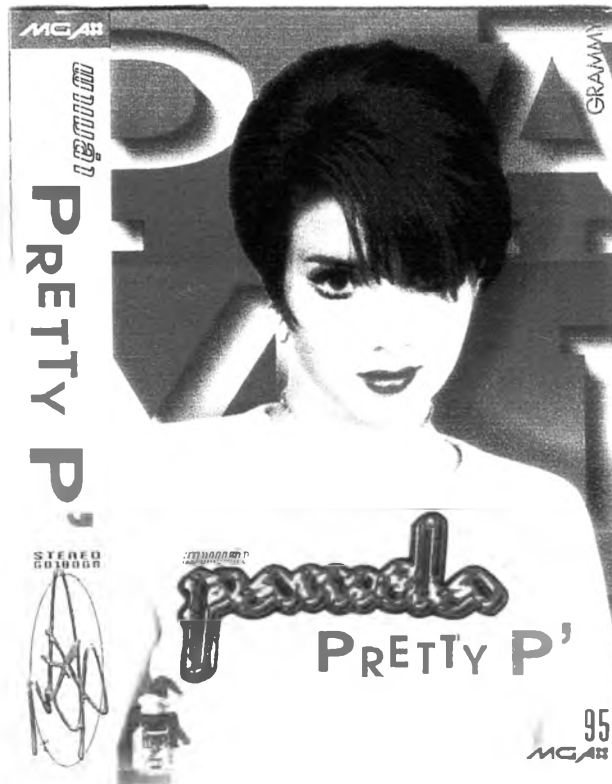
(ยุครัตน์ เจตนธรรมจักร 2537:59)

"พริตตี้ หมายถึง ความสดใส ราวเรียง น่ารัก ซึ่งมีอยู่ 10 เพลง ในอัลบั้มชุดนี้และรูปลักษณ์ที่ปรากฏออกไปคือ พริตตี้ สดใส น่ารัก สนุกสนาน"

(พามาเล่า บาวเด็นท์, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน ชาวสดเฉพาะกิจ 2539:93)

"ส่วนลึกของผู้หญิงคนนี้ มีทั้งความสนุก ราวเรียง และอบอุ่น รวมทั้งบางมุมที่เศร้า แต่ทั้งหมดที่เธอแสดงออกมานั้น จริงใจ บางครั้งอาจมีสีหวานปนอยู่ สำหรับบางอารมณ์ที่ตายพร้อมจะเป็นตัวแทนของผู้หญิงที่เข้าใจผู้หญิงด้วยกัน"

(ชาวประชาสัมพันธ์ บริษัทนี้โอ มิวสิค เน็ทเวิร์ค 2539)

รูปประกอบที่ 22-23
 สุนิสา สุขบุญสังข์ และ พาเมล่า บาวเด็นท์

รูปประกอบที่ 24-25
สายธาร นิยมการณ์

และในกลุ่มวัยรุ่นนี้ การแสดงออกบนเวทีมักจะเน้นในลีลาท่าเต้น โดยตัวนักร้องเอง เพื่อให้เข้ากับจังหวะดนตรีที่ออกในแนวสนุกสนานเป็นดนตรีในแนวเต้นรำ (Dance) และเพื่อให้เป็นที่ดึงดูดสายตาบนเวที และสามารถทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมไปกับการแสดงอีกด้วย เช่น ท่าเต้น เพลงถอนสายบัวของ นักร้อง สุทธิดา เกษมสันต์ฯ หรือ ท่าเต้น เพลง โอะโอะย ของ อมิตา ทาทา ยัง

สุทธิดา เกษมสันต์ฯ

แอนเดรีย สวอลเลซ

ปัทมวรรณ เค็มมูลคดี

ปริศนา พรายแสง

อมิตา ทาทา ยัง

รูปประกอบที่ 26-27

สุทธิดา เกษมสันต์ฯ แอนเดรีย สวอลเลซ ปัทมวรรณ เค็มมูลคดี

ปริศนา พรายแสง และ อมิตา ทาทา ยัง

ในกลุ่มผู้หญิงที่เป็นวัยทำงานนั้น จะแสดงออกมาในรูปแบบที่มีทั้งความสวย ร่าเริง แต่ก็แฝงไปด้วยความเช็กซีแบบผู้หญิงทำงาน ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงเป็นผู้หญิงที่ยังเป็นผู้หญิง แม้จะมีท่าทางที่มั่นใจในตนเอง แต่ก็ยังเต็มไปด้วยความนุ่มนวล อ่อนโยนบ้างในบางครั้ง ตัวอย่างเช่น

" นาทินี ชื่อ อ้อย - รวีวรรณ จินดา เจ้าของอัลบั้ม ดั่งเธอมีเวทมนตร์ เลยกกลายเป็นขนมหวาน เพราะใคร ๆ ก็กล่าวขานถึงรูปลักษณ์ที่เปลี่ยนไป.. ร่าเริง..สดใส แถมซีเล่นมาอีก 10% "

(ข่าวประชาสัมพันธ์ บริษัท สโตนเอ็นเตอร์เทนเมนท์ 2531)

" คอนเซ็ปต์จริงๆ คือ สดใส น่ารัก หลายคนนึกว่าเอ้จะออกมาในแนว เช็กซี แต่จริง ๆ แล้วเอ้เป็นคนโผงผางตรงไปตรงมา ถ้าเป็นแบบเช็กซี คงไม่ใช่เอ้ ล่าบากใจ ทำไม่เป็น เอาเป็น ตัวเองดีกว่า "

(ชุดิมา นัยนา อ้างถึงใน ลีสัน 2536:33)

รูปประกอบที่ 28

รวีวรรณ จินดา

(ค) การแต่งกาย

สำหรับการแต่งกายนั้น ในกลุ่มผู้หญิงที่เป็นวัยรุ่นน่ารักสดใส ส่วนมากเป็น กางเกงยีนส์ เสื้อยืด หรือเสื้อเชิ้ตสบาย ๆ แต่ก็ไม่ทิ้งแฟชั่น ต้องสร้างให้มีความทันสมัยเพื่อเป็นผู้นำในหมู่วัยรุ่นซึ่งเป็นเป้าหมายในการจำหน่ายเทป ศศิณี รุ่งทนต์กิจ สไตลิสต์ (Stylist) ของ อมิตา ทาทา ยัง ได้กล่าวไว้ว่า

" หลังจากที่มีการประชุมระดมความคิดเห็นจากหลาย ๆ ฝ่าย ก็มีข้อสรุปออกมาว่า ทาทา ยัง จะต้องเป็นนักร้องวัยรุ่นที่ดูติดดินที่สุด เขาบริฟ (Brief) ลงมาว่าต้องติดดินนะ มีคนสัมผัสได้ แต่นักร้องต้องมีอะไรนิดหนึ่ง เอามาเล่น เป็นอะไรต่างจากคนทั่วไป ก็เลยไปหาหลายเสื้อ หลายการ์ตูน ก็ไปซื้อหนังสือ หาตัวการ์ตูนอย่างตัวโซนิคมันก็ดีนะ มันเป็นตัวการ์ตูนที่วิ่งเร็ว ปรี๊ดปราดเข้ากับทาทาดี ตรงกับคาแรกเตอร์เลย เอามาใช้

อย่างเสื้ออวาว ๆ เค้าก็ชอบนะ เพราะถ้าไม่ชอบเค้าจะไม่อยากใส่ เพราะเค้าจะไม่มั่นใจในตนเอง...อย่างกางเกงทาทาที่ฮิต ๆ นี้ ก็ขอรุ่นพี่มาเป็นกางเกงเก่าขาดตรง ๆ เป็นทรงคาร์เพนเตอร์ น้องทาทาเค้าขายาว คิดว่าใส่แล้วคงสวย มันก็เลยกลายเป็นฮิตขึ้นมา คงเป็นเพราะทาทา ใส่แล้วสวย...

...ทาทามีความมั่นใจอยู่แล้วแต่งตัวเหมือนกับเด็กนานาชาติทั่วไป แปลก เรียบง่าย เท่ แต่ เก๋ อะไรอย่างนี้ "

รูปประกอบที่ 29-31

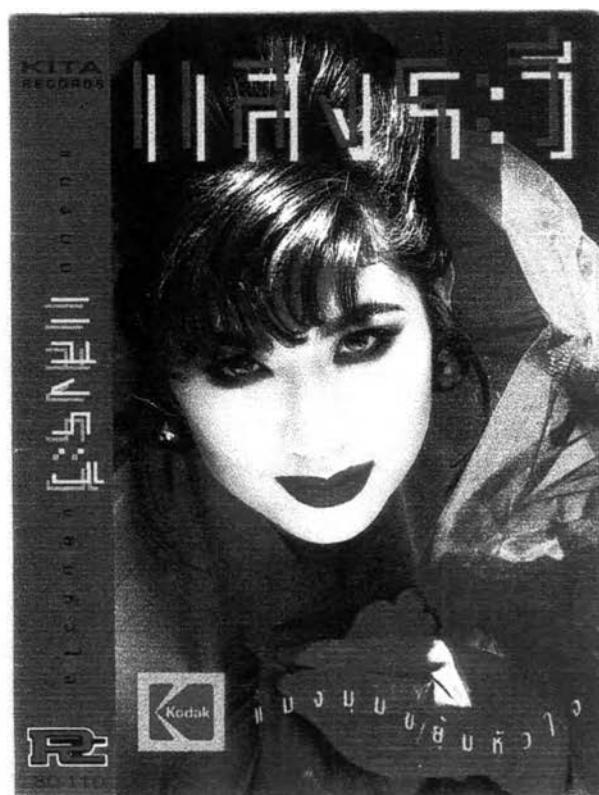
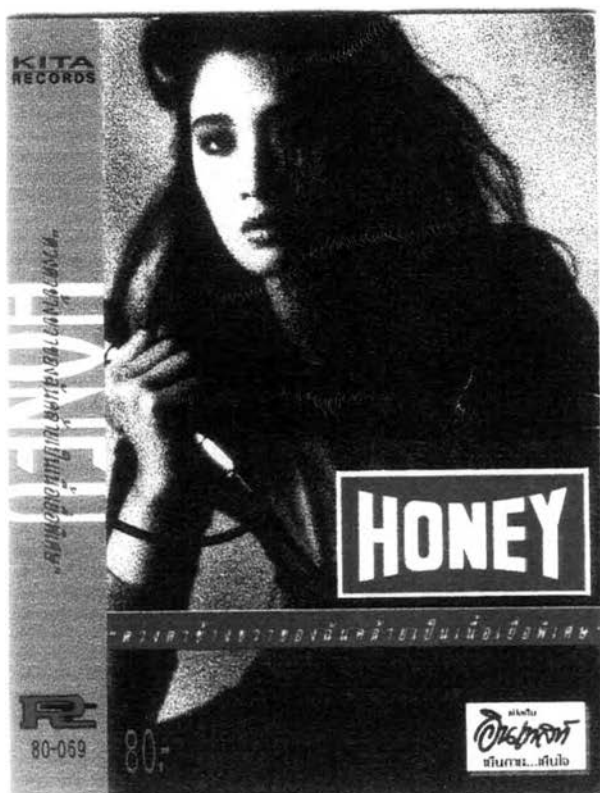
ตัวอย่างการแต่งกายของ อมิตา ทาทา ยัง

โบ สุนิตา ลีติกุล และ โย ยศวดี หัสดีวิจิตร

สำหรับการแต่งกายในอีกกลุ่มหนึ่ง จะมีลักษณะให้ภาพที่ออกมาเข้ากับ เนื้อหาที่เสนอออกไป ตัวอย่างเช่น ภาพของฮันนี่ ภัสสร บุญเกียรติ นั้น ค่อนข้าง เซ็กซี่ การแต่งกายที่ออกมาจึงค่อนข้างเข้ายวน

"ฮันนี่ถูกวางให้เป็นคนเท่ เป็นตัวของตัวเอง สีประจำคือ สีแดง เพื่อให้ดูเร้าร้อน รุนแรง จะมีสีอื่น ๆ อีก เช่น สีดำหรือสีเทา เพื่อแสดงความ ลึกลับ สีทองแสดงถึงความขี้ยวน เสื้อผ้าทุกชุดจะแนบเนื้อ แต่ไม่เห็นเนื้อ เป็นบอดี้ไทท์ (body tight)"

(ปฐิมา ชุตินันต์ : จีเอ็ม แมกกาซีน มค. 2536)

รูปประกอบที่ 32-33

ภัสสร บุญเกียรติ และ แสงระวี อัศวรักษ์

ภาพของอ้อย ระวีวรรณ จินดา นั้น เป็นผู้หญิงที่มีเสียงร้องที่มีพลัง เมื่อมา ร้องเพลงในแนวริทึมแอนด์บลูส์ (Rhythm'n Blues) ที่เกี่ยวกับความรักในหลายๆ แง่มุม เป็นตัวแทนของความอบอุ่นสดใส ภาพการแต่งกายที่ออกมาจึงค่อนข้างสบายๆ ใช้สีสັນในโทนอบอุ่น เช่น ฟ้า น้ำตาลอ่อน หรือขาว ให้ความรู้สึกที่เป็นกันเอง

รูปประกอบที่ 34-35

การแต่งกายของระวีวรรณ จินดา

(ง) เนื้อหาโดยรวมของอัลบั้ม

เนื้อหาโดยรวมของอัลบั้มนั้นยังคงเกี่ยวกับความรักประมาณ 80% ทางผู้ผลิตได้พยายามดึงเอาความเป็นตัวตนของนักร้องออกมาแสดง โดยเป็นตัวแทนการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก อาจจะทำให้มีส่วนร่วมในการคิดเนื้อหาของอัลบั้มเป็นต้น ตัวอย่างเช่น

"งานเพลงชุดนี้คือ ทางเลือกใหม่ของค่ายที่ขอใส่ความตั้งใจลงไปในทุกเม็ดเงิน ทุกเพลงในอัลบั้ม ค่าย สายธาร คือ สื่อแทนอารมณ์ แทนความรู้สึกที่ค่ายเป็นตัวกำหนดเนื้อหาทั้งหมดออกมาจากตัวตนที่แท้จริงของค่าย โดยใช้ดนตรีเป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ ให้ทุกคนได้สัมผัส"

(Concept album ค่าย สายธาร บริษัท นีโอมิวสิค เน็ทเวิร์ค 2539)

"เกี่ยวกับค่าย สายธาร เราจะเจาะภาพเขาจากการเป็นดาราในการโปรโมทนะแต่ก็จะปรับภาพเขาจากการเป็นดารามาให้มี "ความเป็นนักร้อง" มากขึ้นและเราก็ต้องคุยกับเขาก่อน เพื่อจะหาตัวตนของเขาว่าเป็นอย่างไร ชอบฟังเพลงสไตล์ไหนบ้าง อยากร้องเพลงแบบไหน และจะทำงานออกมาในรูปแบบใด"

(พุดิกร ยมกกุล, สัมภาษณ์ บริษัทนีโอมิวสิคเน็ทเวิร์คจำกัด : 3 กพ.2540)

"โดยที่เนื้อหาโดยรวม ส่วนใหญ่จะกล่าวถึงแง่มุมหลายๆ แง่มุมในเรื่องของความรัก แต่เป็นความรักในรูปแบบของความเป็นจริงที่สามารถสัมผัสได้ และเป็นความรัก... ที่มีให้เพื่อนมนุษย์ทุกคน ไม่จำกัดว่าต้องเป็นความรักให้กับคนที่เรารักเท่านั้น"

(รวิวรรณ จินดา, สัมภาษณ์, กพ.2540)

เนื้อหาของความรักภายในอัลบั้ม ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะความรักระหว่างหญิงและชายนั้น หากแต่รวมไปถึงความรักที่มีให้กับเพื่อนๆ เช่น การให้กำลังใจกันต่อสู้ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น บทนำภายในปกเทปชุด "เพราะเธอยังคงมีฉัน" ของ ยัย ปัทมวรรณ เค้ามูลคดี

"ความเป็นเพื่อน เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่และเมื่อเธอกับฉันรวมกัน เรา ยิ่งใหญ่กว่าการรวมใจ ๆ เรา... เธอและฉัน รู้ถึงความรู้สึกนี้ดี ความรู้สึกที่ทำให้เราเติบโตไปด้วยกันแต่การเติบโตมันมักเดินทางควบคู่มากับการจากลาอย่าเสียใจ เมื่อมันมาถึง เพราะเธอยังคงมีฉัน และ"ฉันยังคงมีเธอเสมอ"

หรือ บทนำภายในปกเทปที่แสดงความเป็นตัวเองของนักร้อง บทนำภายในปกเทปชุด "ตาชวาของฉันทลายเป็นเนื้อเยื่อพิเศษ" ของ ภัสสร บุญเกียรติ

"ดวงตาข้างขวาของฉัน เป็นเนื้อเยื่อพิเศษที่สามารถติดต่อกับเนื้อเยื่อในดวงตาของคุณ ๆ ทุกคนได้ หัวใจฉันเป็นอิสระ มันเป็นตัวควบคุมเลือดเนื้อและวิญญาณให้ฉันทำในสิ่งที่ฉันพอใจ ร่างกายทั้งหมดของฉันทัวไว้เพื่อต่อสู้และเพื่อให้ความฝันทุกสิ่งของฉันเป็นจริง"

บทนำภายในปกเทปชุด KD-Rom ของ กังสดาล สุขแก้ว

KD : กังสดาล (ชื่อจริง)

Reality : จะมัวเพื่อฝันทำไม คิดแล้วลุยให้มันเป็นความจริงขึ้นมาดีกว่า

Occasion: กระทบการใดพึงรู้กาละเทศะไว้เป็นยอดคน

Myself : เป็นตัวเอง ทั้งง่ายและไม่ต้องเกร็งเหมือนเป็นคนอื่น

บทนำภายในปกเทปชุด รู้แล้วจะหนาวของ ปัทมวรรณ เค้ามูลคดี

"ชอบเคี้ยวน้ำแข็งเปล่า ๆ นี้อ่ะ

อยากเกรกว่านี้แต่แม่บอกให้เรียบร้อย

อยากเดินมั่ว ๆ แต่โดนจับไปร่ำอวยพรทุกปี"

เมื่อพิจารณาแล้วทั้ง 2 กลุ่มนักร้อง ทั้งที่เป็นวัยรุ่นและวัยทำงานนั้น ได้มีลักษณะความเป็นผู้หญิงที่เปิดเผย สดใส น่ารัก และร่าเริง เป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดี ค่อนข้างจริงจังกับความรัก แต่เมื่อเกิดผิดหวังก็พยายามทำใจได้ ไม่ซึมเศร้าอยู่ตลอดเวลาแต่กลับมาเป็นคนเดิมที่น่านรักสดใสอีกครั้งได้ในเวลาไม่นาน ตัวอย่างเช่น

เพลง	เจ็บชะไม่มี
คำร้อง	ประชา พงศ์สุพัฒน์
ทำนอง/เรียบเรียง	อภิไชย เย็นพูนสุข
ขับร้อง	อมิตา ทาทายัง
ชุด	อมิตา ทาทา ยี่

ใครใครก็คอยถามฉัน ความที่ฉันไม่พูดจา มันมีอะไรหนักหนา ฉันจึงต้อง
 เย็นชาและเงียบไป ก็คนเราบางที่ต้องหยุดพัก ถ้าคนรักเขาไปกับคนใหม่ ก็
 บังเอิญไปเจอ ไม่รู้เขาทำได้ไง ฉันก็เลยเจ็บชะไม่มี ทำนองนี้ ขอเวลาหยุด
 เพื่อจะเคลียร์หัวใจ ถึงเวลาเจ็บก็ต้องยอมอะไรดี ฉันเลยลาป่วย วันนี้ต้อง
 ทำใจ ไม่ต้องห่วงวันหลังจะมาใหม่ ก็ยังไม่เจอรู้ชุด ไม่ค่อยคุ้นกับความรัก
 ใจมันก็เลยทักท้วงว่าคงรักกันจริง เลยไว้ใจ เทียวได้ทำมาเป็นให้ความหวัง
 แต่ตอนหลังไม่ค่อยเอาใจใส่ไม่มาดูมาแล ที่แท้ก็แปรเปลี่ยนไป

เพลง	แล้วกันไปเถอะ
คำร้อง	สมจิตต์ มุรธาชัยลักษณ์
ทำนอง/เรียบเรียง	กฤษณา ปาสีวงศ์
ขับร้อง	ปัทมวรรณ เค้ามูลคดี
ชุด	รู้แล้วจะหนาว (2536)

ทุ่มใจให้เธอ เธอกลับทำร้าย สรุปลุสสุดท้ายใจฉันเลยต้องพัง ก็ใจของเธอไม่เคยจะหยุดยั้ง ไม่จริงจึงคำสัญญาเปลี่ยนใจง่ายดาย ดวงไม่เคยซ้าสุดจะซ้าทำฉันจนหน้าชา ต้องพอเสียที่ หัวใจมันอ่อนล้า เลิกไปเลยดีกว่าเมื่อเธอไม่จริงใจจบไปแล้ว ให้มันจบไป ทำเหมือนไม่รู้จักกัน จบไปแล้วฉันก็นอนหลับฝัน ตื่นมาเป็นแค่ฝันร้าย แล้วกันไปเหอะ เจ้ากันไปเถอะ ไปกันคนละทาง ไม่มีเรื่องติดค้าง ฉันไม่อยากเป็นคนมีปัญหา แล้วกันไปเหอะ เจ้ากันไปเถอะ ไปไกลไกลสายตา เสียเวลาเวลาไม่ต้องเจอจะเจอกันเลยดีไหม

แต่อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางเนื้อหาของอัลบั้ม ที่แม้จะมีหลายเพลงที่แสดงออกซึ่งภาพของผู้หญิงที่เข้มแข็ง แต่ส่วนใหญ่แล้ว บทสรุปของความรักก็ยังเป็นความสูญเสีย ความอ่อนแอ อ้างว่างและโดดเดี่ยว ของฝ่ายผู้หญิงเอง ตัวอย่างเช่น

เพลง	ไม่มีใคร
คำร้อง	สีฟ้า
ทำนอง/เรียบเรียง	ศรายุทธ สุปัญญา
ขับร้อง	นันทิดา แก้วบัวสาย
ชุด	เดอะเชี่ยเตอร์ The Theatre (2538)

เหลือทิ้งไว้เพียงแค่ความหลังกับชีวิตที่อ้างว้างเดียวดาย เค้างว่างและ
ทุกซ์ทนสับสนจนไร้จุดหมาย ไม่มีคน ไม่มีใคร เหลือทิ้งไว้เพียงแต่ตัวฉันอยู่กับ
ความฝันที่ต้องพังทลาย ฝันไว้เสียสวยงาม แต่แล้วมันก็ผ่านไป ผ่านไปเหมือน
สายลมที่ไร้ร่องรอยไม่มีใคร ไม่เหลือใคร สิ่งที่ว่าไปมันกลับเลื่อนลอยได้แต่
รอยคนที่ยากไป นั่งมองเงามองอย่างเหงาใจก็ไม่รู้ว่านานอีกเท่าไร กว่า
สิ่งที่เสียไปจะกลับมา (อาจเป็นเช่นนี้ไปตลอดกาล) ความทรงจำมันช่างปวด
ร้าว เมื่อมีความเหงา คอยทิ่มแทงหัวใจ หลงเหลือแค่หน้าต่างที่เหมือนไหลมา
ไม่ขาดสายกับสิ่งที่ฝังใจ... ไม่อาจลืม

แม้แต่ในเนื้อหาเพลงของอัลบั้มของ ภัสสร บุญเกียรติ ซึ่งแสดงออกมา
ในรูปแบบที่ค่อนข้างท้าทายมันใจในตนเอง ไม่แค่ร้สังคม ก็ยังมีเพลงที่แสดงความ
สำคัญเรื่องความรัก โดยการคร่ำครวญอ่อนนวยขัาย ให้กลับมาเป็นดังเดิม

เพลง	กลับมาอีกพอ
คำร้อง	ศจี สุพันธ์นา
ทำนอง/เรียบเรียง	ทรมภ์ วิชาญวชิรา / วีระพงศ์ ศุภรประเสริฐ
ขับร้อง	ภัสสร บุญเกียรติ
ชุด	ดวงตาข้างขวาของคล้ายเป็นเนื้อเยื่อพิเศษ

ฝันว่าเธอกลับมา เธอจ้อและขอคืนดีที่เคยร้าย ที่เคยเปลี่ยนใจไปรักใคร
เธอบอกว่าเธอเสียใจและขอให้เหมือนเก่า ในฝันเมื่อฉันสบตา ฉันอยากคว้า
ดวงใจเธอเก็บไว้ ให้ความผูกพันย้อนมาแต่ยังไม่ทันจะพูดจา ฉันก็ตื่นมากลาง
ฝันเสียก่อน แล้วถ้าหากยังไม่ตื่น จะบอกความนัยอะไรกับเขา จะคืนดีด้วยตา
เศร้า ๆ หรือขอให้เราจบกันก็พอ แม้หากเธอกลับมา จ้อและขอคืนดี นอก
ความฝัน จะบอกอะไรกับเธอฉันรู้ดีก็คำ ๆ เดียวที่มี ว่าขอให้กลับมา... ก็พอ

ข้อสรุป

จากการพิจารณา ลักษณะภาพความเป็นผู้หญิง ที่มีทั้งสองลักษณะเก่าและใหม่ผสมกัน พบว่าเป็นลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงที่พบมากที่สุด โดยมีนักร้องหญิงที่ปรากฏรูปแบบดังกล่าวจำนวน 29 คน

จากการสำรวจแล้ว ปรากฏว่าในกลุ่มนี้ยังสามารถแบ่งภาพที่น่าเสนอกออกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. ภาพของผู้หญิงที่เป็นวัยรุ่นสดใส มีความน่ารักและร่าเริง
2. ภาพของผู้หญิงที่เป็นวัยทำงาน ค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่

ลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงทั้งสองกลุ่มนี้ เมื่อพิจารณาจากแนวเพลงที่ใช้ พบว่ามีลักษณะค่อนข้างหลากหลาย ประกอบไปด้วยทั้งป๊อป แจ๊ส ร็อค ริทัม แอนด์บลูส์ และแดนซ์ โดยไม่ได้เน้นหนักไปทางใดทางหนึ่ง โดยอาจจะเรียกรวมกันได้ว่าเป็นแนวเพลงป๊อป ที่พยายามเพิ่มสีสันทางดนตรีแนวอื่นเพื่อเติมรสชาติให้กับเพลง หรือเพื่อความแปลกใหม่ให้กับตัวนักร้อง ในเทปชุดหนึ่งๆ อาจมีแนวเพลงหลายประเภทผสมผสานกัน

ในกลุ่มที่มีภาพเป็นผู้หญิงวัยรุ่น จะมีแนวเพลงออกไปทางป๊อปและแดนซ์ที่เน้นท่วงทำนองเนื้อเพลงน่ารัก สนุกสนาน ในขณะที่อีกกลุ่มที่มีภาพเป็นผู้หญิงวัยทำงาน จะเน้นเพลงในแนวแจ๊ส ริทัมแอนด์บลูส์ หรือ ร็อค เพื่อจะเพิ่มเนื้อหาที่แสดงความเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาในอีกระดับหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าแนวดนตรีของทั้งสองกลุ่มมีลักษณะอย่างหนึ่งร่วมกัน กล่าวคือจัดเป็นแนวดนตรีที่เรียกว่า "ดนตรีหมากฝรั่ง (Bubble-gum)"

ดังที่ได้กล่าวไว้ว่า บับเบิ้ลแกมั้น จัดเป็นแนวดนตรีเชิงพาณิชย์ที่ทางตะวันตกถือกันว่าประสบความสำเร็จอย่างสูงในช่วงปี 1960 เริ่มด้วยทำนองดนตรีที่มีสูตร "ตายตัว" กล่าวคือ มีลักษณะทั้งทำนองและเนื้อเพลงที่ง่ายๆไม่ซับซ้อน ไม่ต้องคิดมาก ประกอบกับเสียงของนักร้องที่ร้องผ่านจมูกหรือเสียงนาสิกแบบเด็กๆ จากการที่เป็นดนตรีที่ฟังง่ายและเป็นที่ยอมรับ การที่นักร้องหญิงในแนววัยรุ่นมีผลงานเพลงในแนวดังกล่าว ก็คงจะทำให้สอดคล้องกับภาพที่ออกไป ที่มีความเป็นวัยรุ่นที่ต้องการอะไรที่ง่ายๆ ตรงไปตรงมา ไม่ซับซ้อน และ ทำให้ดนตรีแนวนี้ประสบความสำเร็จอย่างมากมาย โดยเฉพาะในหมู่คนฟังที่มีอายุในช่วง 18 ปี หรือต่ำกว่านั้น

ในกลุ่มที่มีภาพเป็นหญิงวัยรุ่น เกือบทั้งหมดเป็นดนตรีในแนวบับเบิ้ลแกม โดยจะเห็นได้ชัดเจน ในอัลบั้มของ สุนิสา สุขบุญสังข์ "เราคือลูกแก้ว" (2536) อรพรรณ พานทอง "ตัว นิด..นิด" (2535) หรือในปีล่าสุดอย่าง ปริศนา พรายแสง "ปุกกี้" (2539) ส่วนในอีกกลุ่มหนึ่ง อย่าง ภัสสร บุญยเกียรติ "ตาชวาของฉัน คล้ายเป็นเนื้อเยื่อพิเศษ" (2533) แสงระวี อัครวิเศษ "แมงมุม..ชยุ่มหัวใจ" (2534) หรือ ชุติมา นัยนา "เอ๋ ชุติมา" (2536) ก็นับว่าตามกระแสของบับเบิ้ลแกมที่เป็นแนวดนตรีป๊อป เหมาะสำหรับวัยรุ่นที่ไม่ต้องการฟังเพลงที่มีลีลาดนตรีลึกซึ้งซับซ้อนแพรวพราวมากนัก แต่สนใจลีลาท่าทางของนักร้องคนนั้นๆมากกว่า

การสร้างภาพของความเป็นผู้หญิงในทั้งสองกลุ่ม จะค่อนข้างให้ความสำคัญกับการแต่งกายมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มหญิงวัยรุ่น เสื้อผ้าที่สวมใส่จะต้องแสดงถึงความเป็นผู้นำกลุ่มได้ มีลักษณะที่สะดุดตา แปลกใหม่ มีสีสันสดใส เช่น อมิตา ทาทา ยัง สุทธิดา เกษมสันต์ฯ และทราย เจริญปุระ ขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งที่ค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่กว่า อาจจะเน้นความเช่กซี เช่น ภัสสร บุญยเกียรติ แสงระวี อัครวิเศษ หรือเน้นความเรียบง่ายสบายๆเช่น รวีวรรณ จินดา วิยะดา โกमारกุลฯ วรรรณา วีรยวรรธนะ นริกระจำง ดันธมาส ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดขายของนักร้องแต่ละคน

นักร้องหญิงในกลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่ามีลักษณะผสมกันระหว่างเก่าและใหม่ โดย "ภาพ" ที่นำเสนอจะมีทั้งรูปแบบใหม่ อย่างนักร้องในกลุ่มวัยรุ่นเช่น ทาทา ยัง หรือ สายธาร นิยมการณ์ และรูปแบบเก่า อย่างในกลุ่มวัยทำงาน เช่น นันทิดา แก้วบัวสาย หรือ วิยะดา โภมารกุลฯ เริ่มมีความหลากหลายขึ้นมาในอีกระดับหนึ่ง แต่ลักษณะของเนื้อหาเพลงก็ยังเป็นรูปแบบเดิม กล่าวคือเกี่ยวกับความรักระหว่างหญิงชายเป็นส่วนใหญ่ แม้จะมีการกล่าวถึง ความรักในรูปแบบอื่น เช่น ความรักที่มีต่อเพื่อนบ้าง แต่ก็ไม่ชัดเจนนัก

นอกจากนี้ แม้จะมีลักษณะที่เป็นสมัยใหม่ในการแสดงออกภายนอก แต่ด้านเนื้อหาของเพลงนั้น ก็ยังคงมีทำนองในเรื่องราวความรักที่ยังคงอยู่ในรูปแบบเก่า เช่น ผลงานของ ภัสสร บุญยเกียรติ ซึ่งแม้จะมีท่าทางการแสดงออกแบบผู้หญิงสมัยใหม่ แต่ความคิดและเนื้อหาในอัลบั้ม ก็ยังมีลักษณะของการคร่ำครวญ เป็นฝ่ายอ่อนวอนยอมจำนนเพื่อความรัก

3. ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่

จากการสำรวจพบว่า กลุ่มนักร้องที่มีภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ชัดเจนนั้นมีทั้งสิ้น 19 คน ได้แก่ คริสติน่า อาร์กิลาร์ เจนนิเฟอร์ คิ้ม ณหทัย พิจิตรา ตรีรัก รักการดี ทรงพรรษา วาสนรุ่งเรือง นรินทร ณ บางช้าง รุ่งนภา เสดะสุข เพ็ญพักตร์ ดิริกุล ภัทรวรินทร์ ทิมกุล มาชา วัฒนาพานิช รัชดา อนันต์สวัสดิ์ สุกัญญา มิเกล สุรัสวดี เชื้อชาติ เสาวลักษณ์ ลีละบุตร ใหม่ เจริญปุระ อรอรีย์ อลิสา อินทุสมิต อัญชลี จงคดีกิจ และ อัยย์ พรรณี วีรานุกูล

ผลการวิจัยพบว่า นักร้องทั้ง 19 คน มีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) แนวเพลง

ส่วนใหญ่แนวเพลงจะมีผสมกันหลายแนวเช่น ป๊อป (Pop) ร็อก (Rock) แดนซ์ (Dance) ทำนองเพลงส่วนใหญ่มีทั้งจังหวะสนุกสนาน และจังหวะปานกลาง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า จะมีแนวดนตรีใหม่ ๆ ผสมผสานเข้ามา เช่น ฟังก์ (Funky) ฟังก์ (Punk) คันทรี่หรือแนวลูกทุ่งตะวันตก (Country) และ โซล (Soul) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแนวอัลเทอร์เนทีฟ (Alternative) เฮฟวีเมทัล (Heavy Metal) และ ริทึม แอนด์บลูส์ (Rhythm'n Blues) นับว่าเพื่อเป็นการเพิ่มความแปลกใหม่ให้กับดนตรี สร้างความน่าสนใจให้กับอัลบั้ม โดยเฉพาะกับตัวนักร้องที่เป็นผู้หญิงแล้วมาร้องเพลงประเภทนี้

"แนวดนตรีของเราเป็นร็อก อาจจะมีเฮฟวีบ้างนิดหน่อย มิเกล ชอบเพลง เร็วนะ ความจริงมิเกล ชอบเพลงอะไรที่มันสงบ แต่ที่นี้ว่าข้างในเราเป็น แบบที่อารมณ์ค่อนข้างรุนแรง ชอบสงบแต่คุณอยู่ข้างใน คือ ชอบอะไรที่มัน แรง ๆ แต่สงบ ๆ แบบนั้น แปลกใหม่ อย่างเพลงร็อกที่ชอบเพลงช้า เพราะ รู้สึกว่ามันฟังได้เรื่อย ๆ มันดูนิ่ง ๆ แต่ว่ามันมีอะไรละ มีความร้อนของมันอยู่"

(สุกัญญา มิเกล, สัมภาษณ์, 3 กพ. 2540)

"การทำอัลบั้มเพลงที่เน้นหนักไปทางบลูส์ อย่างมาบิลบลูส์ ผลงานแรก ของ สุรัสวดี เชื้อชาติ ก็เป็นการสร้างสีสันให้กับการฟังเพลง ซึ่งก็ต้องถือ เป็นความกล้าหาญอย่างมากและคงใคร่ครวญอย่างรอบคอบแล้ว จึงมิได้นำ เสนอบลูส์ที่หนักหนาอะไรนัก บทเพลงและตัวคนร้องก็มีส่วนช่วยทำให้รู้สึกมาก เกินไป เหมือนกับรู้ทั้งรู้ว่าบลูส์มันเศร้า มันหม่น แต่จะทำให้เป็นตรงกันข้าม ให้มันเจิดจ้า ดูสิว่ามันจะเป็นอย่างไร"

(พลศักดิ์ ทรัพย์พอกพูล อ้างถึงใน สีสัน 2537:75)

"แนวดนตรีในชุด Room No.3 ของมาซ่า ออกจะแปลกกว่าชุดที่แล้วที่เน้น Rhythm & Blues มาในชุดนี้เปลี่ยนสไตล์ร่วมสมัยมากขึ้นตามกระแสไปทางอัลเทอร์เนทีฟเล็กน้อย"

(ขุนทอง อสุณีฯ อ้างถึงในสีสัน 2539:80)

(ข) รูปแบบทำทางการแสดงออก

โดยรวมแล้ว นักร้องในกลุ่มนี้จะได้รับการเสนอภาพของผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนรุ่นใหม่ กล้าที่จะแสดงออกในสิ่งที่ตนอยากจะทำ และมีความสามารถที่จะกระทำ เช่น การเล่นดนตรีประกอบวงบนเวทีอย่าง มาซ่า วัฒนพานิช หรือ รุ่งนภา เสตะสุข มักจะมีกีตาร์ขึ้นไปเล่นบนเวทีด้วยเสมอ

ถ้าเป็นนักร้องที่น่าเสนอภาพของดนตรีแนวเต้นรำ (Dance) เป็นหลักก็จะเน้นการเต้นประกอบเพลง โดยตัวนักร้องจะเป็นผู้เต้นหลักบนเวที เช่น คริสติน่า อาร์กิลาร์ รัชดา อนันท์สวัสดิ์ หรือ ตรีรัก รักการดี เป็นต้น

คุณจารุวัฒน์ วงศ์คำจันทร์ ครีเอทีฟ (Creative) ของอัลบั้มชุด นินจา คริสติน่า ได้กล่าวว่า

" อย่างเพลงนินจาก็เป็นเพลงโปรโมทอยู่แล้ว ก็เอาชื่อชุดนินจาคริสติน่า แทนที่จะเป็นนินจาแบบญี่ปุ่นอะไร ก็เป็นนินจามาใหม่นะ เป็นนินจา คริสติน่า คือ ความเป็นสมัยใหม่ ก็คือ การเต้นนี่แหละ"

(จารุวัฒน์ วงศ์คำจันทร์, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน ณัฐภรณ์ สติรกุล 2537:132)

" สไตล์เพลงของบ๊มจะเป็นป๊อปแดนซ์เสียมากกว่า มีการร้องไปด้วยเต้นไปด้วย ส่วนท่าเต้นบ๊มก็ซ้อมอยู่โดยมีครูมาสอน บ๊มก็คิดท่าเต้นของตัวเองด้วย บ๊มชอบงานเพลงที่ออกมาจะเป็นตัวเราเลย"

(ตรีรัก รักการดี, สัมภาษณ์ อ่างถึงใน ช่าวสด 2539 : 88)

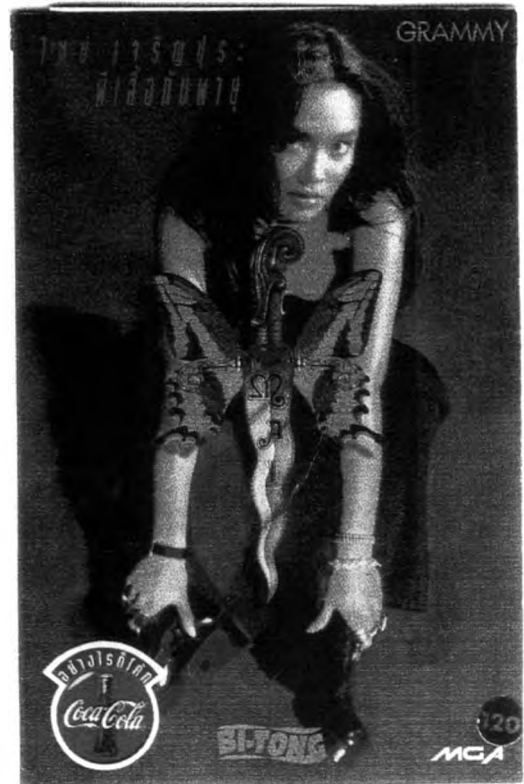
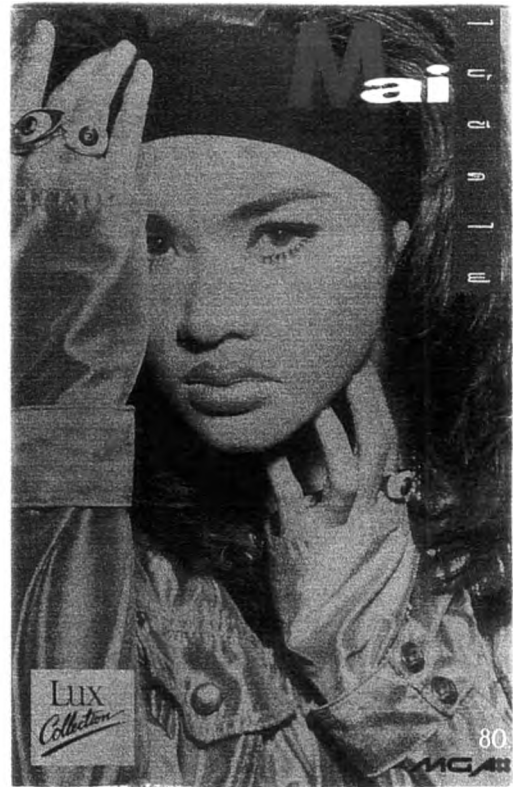
ภาพของผู้หญิงที่ออกมาจึงเป็นผู้หญิงที่ปราดเปรียว คล่องแคล่ว กล้าแสดงออก กล้าแต่งตัว มีความล้ำสมัย เนื่องจากความเป็นนักร้องต้องมีความเป็นผู้นำในด้านต่างๆ เพื่อที่จะได้ไม่ซ้ำกับของปกติสามัญที่เห็นอยู่ทั่วไป

สำหรับนักร้องที่ร้องเพลงแนวร็อก (Rock) อย่างใหม่ เจริญปุระ หรือ รุ่งนภา เสดะสุข หรือแนวป๊อปที่ผสมร็อก อย่าง เพ็ญพักตร์ ศิริกุล ภาพที่ออกมาจะดูเป็นผู้หญิงที่มั่นใจในตนเอง ท่าทางแกร่งและดูเข้มแข็ง สามารถเผชิญชีวิตได้

" อย่างเพ็ญพักตร์ ชุต กุหลาบดำ ที่ออกไป เราก็ดูจากท่าทางของพี่ต่าย เพ็ญพักตร์ ให้มันต่อเนื่องจากชุดที่แล้ว ในขณะที่ชุดแรกเป็นชุดที่ค่อนข้างเน้นความสนุกสนาน ทั้งฟังสนุก ดูภาพก็สนุกด้วย เพื่อกลุ่มเป้าหมายที่ชอบความสนุกสนาน แต่ในชุดต่อมา เราก็อาจจะทำให้ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง เข้มแข็งขึ้นกว่าชุดที่แล้ว เป็นผู้หญิงที่ช่างคิดมากขึ้น เด็บโตขึ้น และก็ผ่านโลกมาพอที่จะเล่าเรื่องราวให้คนอื่นฟังได้ โดยถ่ายทอดประสบการณ์ผ่านออกมาเป็นเพลงแต่ละเพลง ทั้งนี้ก็อยู่ที่ลักษณะท่าทางของพี่ต่ายที่แข็งแกร่ง มั่นใจในตนเอง และก็แลดูทันสมัยเองด้วย

หรือผู้หญิงที่อย่างใหม่ เจริญปุระ นี้เขา ท่าทางแข็งเหมือนผู้ชาย เราก็จะ present เขาออกไปในรูปแบบที่เข้มแข็ง ท่าทางสู้ชีวิต เช่นกัน "

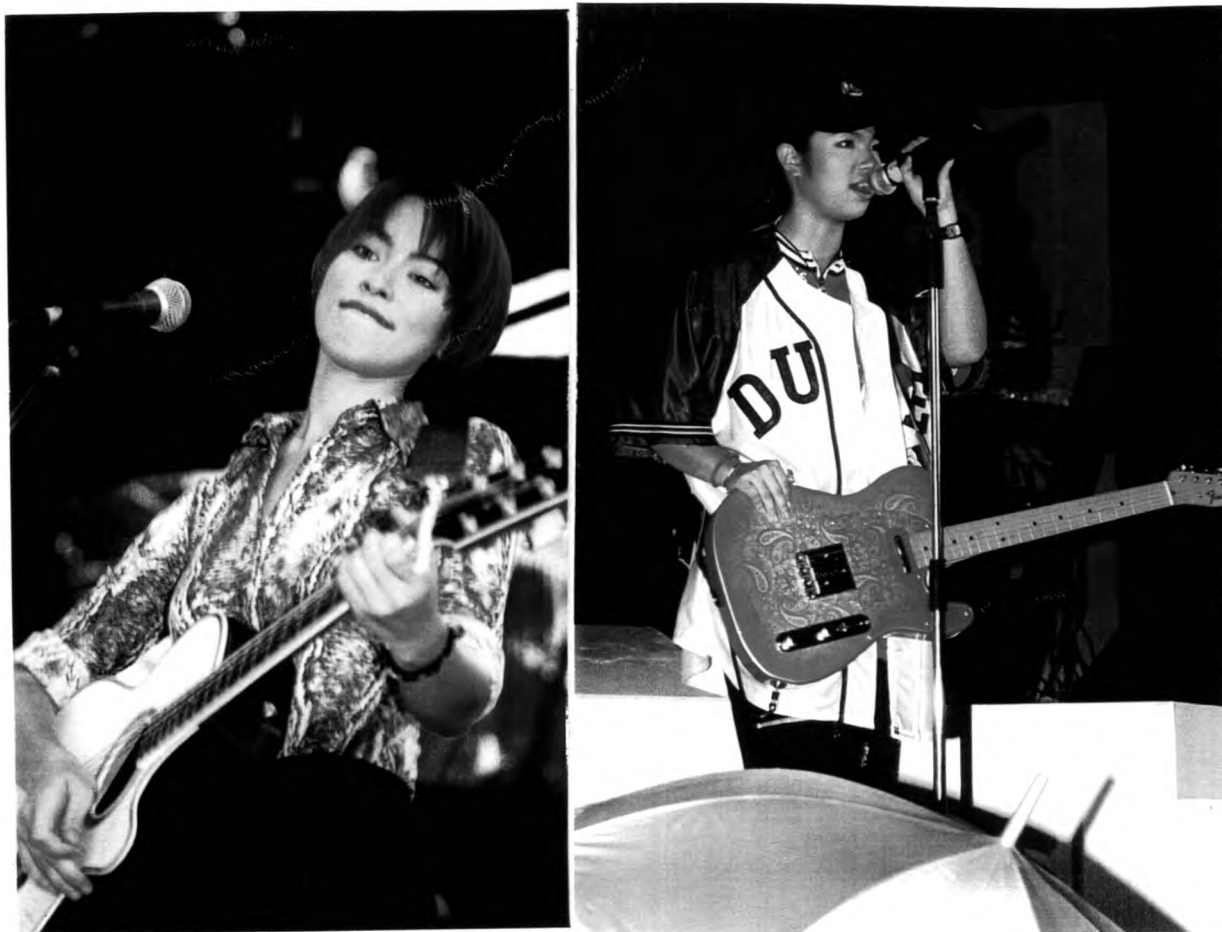
(จินตนา เจริญสนธิชัย, สัมภาษณ์, 10 กพ.2540)

รูปประกอบที่ 36-39

ภาพปกเทปทั้ง 4 ชุดของ ใหม่ เจริญปุระ

ส่วนนี้กร้องในแนวอัลเทอร์เนทีฟ (Alternative) อย่างเม่น อัยย์
 พรรณี วีรานุกูล หรือ มาซ่า วัฒนพานิช ภาพที่เสนอกออกไปจะเป็นผู้หญิงที่เป็น
 ตัวของตัวเอง และมีความสามารถ เช่น เล่นดนตรี (กีตาร์) ประกอบการแสดงชุด
 หรือ มิวสิควีดีโอ เช่น มิวสิควีดีโอ "อ้ายอ้อมฉัน" ของมาซ่า วัฒนพานิช คอนเสิร์ต
 อัยย์ ที่หอประชุม เอเชีย หรือ คอนเสิร์ตของ ป๊อปปี้ รุ่งนภา เสตะสุข

รูปประกอบที่ 40-41

มาซ่า วัฒนพานิช และ ป๊อปปี้ รุ่งนภา เสตะสุข

(ค) การแต่งกาย

การแต่งกายส่วนใหญ่ สำหรับนักร้องในกลุ่มนี้ค่อนข้างจะนำสมัยด้วยเสื้อผ้าที่เน้นความเป็นนักร้องตามรูปแบบที่น่าเสนอ เช่น ถ้าเป็นนักร้องหญิงที่ต้องใช้การเต้นประกอบเพลง ผู้ออกแบบจะคำนึงถึงเสื้อผ้าที่ใส่แล้วกระชับรูปร่างเหมาะกับการเคลื่อนไหวบนเวที

" ตี๋ เป็นรูปแบบของนักร้อง pop dance เราก็บอกตี๋ว่าต้องตัดผมนะ นักร้อง dance ควรจะดูปราดเปรียว กระฉับกระเฉงหน่อยทันสมัย...

..ตี๋ นะ ย่ะ เขาเป็นตัวแทนของความไม่ใช้ทันสมัย แต่เป็นล้ำสมัยคือหมายความว่า สมมติว่าตอนนั้นเขากำลังแบบกลับไปยุคเซเวนต์ (1970) ซาบานแต่ตี๋ไม่ต้องมาใส่ซาบาน แต่ต้องเอาอะไรที่เหนือกว่านั้นมาอีก คือมันเป็นเรื่องอะไรที่โมเดิร์นไปกว่าทุกวันนี้ ไม่ใช้ทันสมัยแต่เป็นล้ำสมัย คือ มีอะไรที่ใหม่ ๆ อย่างที่คนไม่เคยเห็นแล้วตี๋เอามา นี่ไม่ใช้แค่เสื้อผ้าอย่างเดียวนะ หมายถึงทุกอย่างไม่ว่าเรื่องของมิวสิควิดีโอ ท่าเต้น หรืออะไรสักอย่างที่เป็นเรื่องแปลก เรื่องใหม่"

(บวรศักดิ์ จำปาวรรณ, สัมภาษณ์ อ่างถึงใน วัฒนธรรม สัปดาห์ 2537:135)

"ชุดกางเกงสีดำที่เห็นในปกเทปเป็น การโปรโมทในปกเทปและในมิวสิค คนก็เลยมองว่าบู๊มจะใส่ชุดนั้นตลอด จริง ๆ แล้วไม่ใช้เพราะปกเทปบู๊มทางคีตาฯต้องการให้เป็นจุดเด่นว่า แฟชั่นม็อด (Mod) มันเป็นกางเกงขาสั้นเป๋าสั้นนะ ทำนองนี้มากกว่า ส่วนมากคนจะอึ้งกันเมื่อได้เห็นม็อดจริง ๆ แล้วไม่ได้สั้นจู้ทุกชุดคนจะคิดว่ามีแต่ชุดนี้ที่จริงเรายังมีชุดอื่นอีกเป็นชุดโปรโมทเท่านั้นเอง ทุกคนจะไม่รู้ว่าชุดม็อดคืออะไร ใครจะกล้าใส่ นึกว่าเป็นกางเกงเป๋าสั้น แต่ถ้าดูในมิวสิคเพลงที่ 2 คือเพลง "โยนให้หมากิน" ชุดที่ใส่ก็ไม่ได้เป็นกางเกงเป๋าสั้นแล้ว จะเป็นชุดอื่น คนจะเข้าใจผิดมาก ภาพ

กางเกงขาสั้นเป็นเพียงภาพแรกที่เราเสนอไปเท่านั้นเอง... เสื้อผ้าส่วนใหญ่แล้ว ทางคีตาฯ เขาบินไปซื้อมาจากต่างประเทศเป็นแฟชั่นที่กำลังฮิตอยู่ที่ลอนดอนตอนนั้น พี่เขาเห็นบุ่มเป็นในแต่งตัวน่าสมัยอยู่เสมอก็เลยหาอะไรแปลก ๆ มาให้ใส่ เขาจะรู้ว่าบุ่มชอบแบบไหนก็จะจัดมาให้โดยเฉพาะนอกจากนี้ ก็ยังมีกระโปรงแซ็ก กระโปรงสั้นอีกตั้งแยะ"

(ตรีรัก รักการดี, สัมภาษณ์ อังถึงใน ข่าวสด 2539:89)

รูปประกอบที่ 42-43

คริสติน่า อาร์กิลาร์ และ ตรีรัก รักการดี

สำหรับนักร้องที่ไม่ได้เน้นในลีลาการเต้น แต่เน้นที่แนวดนตรี อย่างเช่น
แนวร็อค หรือ ป๊อป ที่จะใส่เสื้อผ้าดูทะมัดทะแมง เช่น กางเกงยีนส์ เสื้อเชิ้ต
สบาย ๆ ทำให้ตนเองดูคล่องแคล่ว ปราดเปรี้ยว เช่น

รูปประกอบที่ 44-45

อัณชลี จงคดีกิจ และ ทรงพรธรรษา วาสนรุ่งเรือง

(ง) เนื้อหาโดยรวมของอัลบั้ม

เนื้อหาส่วนใหญ่จะแสดงความเป็นตัวของนักร้องออกมาให้มากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาด้านเนื้อร้องแล้วพบว่ายังคงเป็นเรื่องราวของความรักอยู่ เพียงแต่จะมีการเปลี่ยนมุมมองออกไปให้หลากหลายมากขึ้น โดยทางโปรดิวเซอร์จะมีการพูดคุยกับตัวนักร้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลจากความเป็นตัวตนของนักร้องให้มากที่สุด เพื่อนำมาประกอบเป็นเนื้อหาโดยรวมของอัลบั้ม

" การเข้าไปมีส่วนร่วมในการแต่งเพลงของต้อมในอัลบั้มนี้ จะเป็นแบบ แทรกแซงแบบแฉม ก็คิดว่ามันเป็นงานของเรา ก็พยายามให้มันออกมาเป็นตัวของตัวเองมากที่สุดที่แต่งเองก็มีเพลง "สมน้ำหน้า" อาจารย์บุรุษ แกสตัน แต่งเมโลดี้มาให้ก็อัดใส่เทปมาก็แต่งอยู่นาน ใช้วิธีเปิดฟัง แล้วก็ค่อย ๆ หยุดทีละวรรค แล้วก็แต่งเนื้อออกมาเลย ตอนแรกมันออกมาอีกสไตล์หนึ่ง มันออกมาเป็นอัลเทอร์เนทีฟ และก็ถึงมาเปลี่ยนเป็นบลูส์ รู้สึกพอใจกับงานที่ออกมาทุกๆ เพลง รู้สึกภูมิใจ เพราะเพลงที่ออกมาจากตัวต้อมจริงๆ ต้อมไม่ได้ร้องตามที่เขาจัดแต่งให้ ต้อมมีส่วนร่วมในทุกเพลงที่ต้อมร้อง ซึ่งต้อมพอใจมากกับทุกเพลงที่ได้ทำไปอาจจะมึบางคนไม่ชอบ แต่ต้อมก็พยายามทำอย่างดีที่สุดตั้งใจทำมากที่สุด "

(ทรงพรรษา วาสนรุ่งเรือง, สัมภาษณ์, ก.พ. 2540)

" ตอนแรกก็ไม่ได้เป็นการวางคอนเซ็ปต์ (concept) นะฮะ เป็นการคุยกันมากกว่าว่าตัวนี้เหมาะกับเพลงแนวไหน ยื่บอกว่ายี่ชอบแจ๊ส แต่คงไม่ออกมาร้องแจ๊สเพราะว่าหนึ่งคือเสียงไม่ได้ ยี่ชอบฟังเพลงแจ๊ส และ ชอบฟังอะไรอีก เยอะแยะชอบฟังเพลงร็อค และโมเดิร์นร็อค แต่ไม่ชอบฟังอะไรที่มันเฮฟวี่มากๆ เพลงพวก head banger นี้ ยี่ไม่ชอบนะ ฟังไม่ได้ เพราะฉะนั้น เลยสรุปว่า ยี่จะทำเพลงแนวร็อค มีกลิ่นโมเดิร์นร็อคด้วย "

(อลิสา อินทุสมิต, สัมภาษณ์ อ้างถึงใน สีสัน 2536 : 54)

ถ้านักร้องเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษอยู่ เช่น แต่งเพลง หรือเล่นดนตรี ได้ก็มักจะถูกนำมารวมกับเนื้อหาในอัลบั้มเพลง คุณจารย์วัฒน์ วงศ์คำจันทร์ กล่าวว่า

" แอมเป็นนักร้องคุณภาพ เป็นผู้หญิงที่เป็นนักร้องคุณภาพมีความสามารถ เป็นคนที่อยู่เบื้องหลัง คนบางคนเขียนเพลงด้วยจินตนาการ แต่เราเอา ชีวิตมาเขียน คือ เป็นนักเขียนด้วย เป็นคนที่มีประสบการณ์ ซึ่งเขาก็มาทำ เพลง คือ ชายชีวิตบนความสามารถของการเป็นนักเขียน เพลงดอกไม้เหล็ก ก็คือ เมื่อก่อนผู้หญิงจะคิดว่าตัวเองเป็นดอกไม้วัยรุ่น ดอกไม้ แล้วเจอคนเข้า ต้องสู้ ไม่จิ้นไม่อยู่ไม่ได้ ต้องแกร่ง ก็ต้องกลายเป็นเหล็ก ดอกไม้เหล็ก เพื่อที่ว่ายังชีพได้เอาตัวรอด ชีวิตแอมมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ต้องช่วยเหลือ ตัวเองตลอด "

นอกจากความสามารถต่าง ๆ แล้ว ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาของนักร้อง คนนั้น ๆ ยังถูกนำมาถ่ายทอดเนื้อหาของอัลบั้ม เพื่อเป็นการสร้างภาพให้เห็น ว่านักร้องคนนั้นเป็นผู้หญิงอย่างไร ถ้าเป็นผู้หญิงที่เชื่อมั่นในตัวเอง สู้ชีวิต ผ่านทั้ง เรื่องดีและร้ายมามากมาย ภาพที่ออกมาก็จะเป็นผู้หญิงแกร่ง เช่น สุกัญญา มิเกล

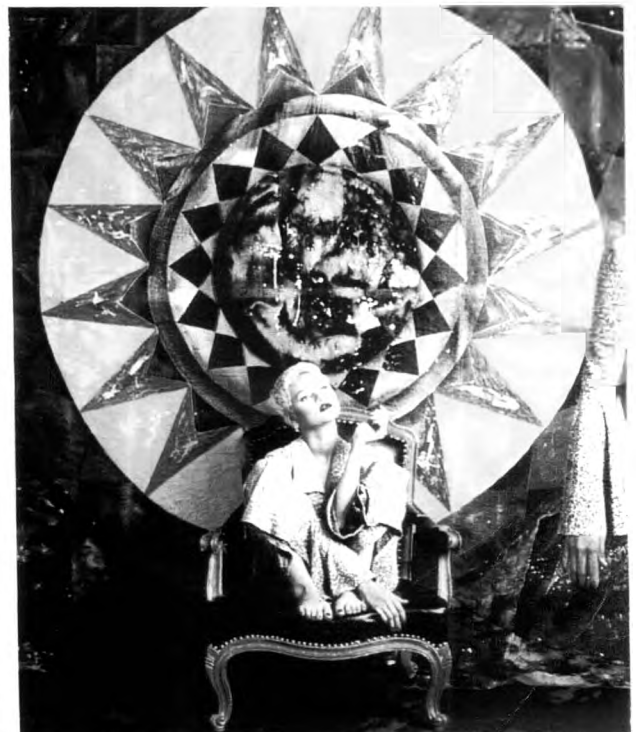
" คอนเสิร์ตของมิเกลนี้ ตั้งแต่เข้าบริษัทแล้ว ถามเขาว่า"ยูจะขายอะไร" เขาก็บอกว่าไม่ต้องห่วงไม่ได้ขายเรื่องนั้น เพราะว่ามีหลายค่ายที่มาติดต่อ มิเกลแล้ว ต้องการขายอย่างนั้นตลอด มิเกลไม่เอา มิเกลถือว่าถ้าเกิดสมมติ ว่า ถ้าเราต้องร้องอย่างนั้น คือการขายตัวเอง ถ้าขายตัวเองไม่ทำดีกว่าอยู่ อย่างจน ๆ เจียบ ๆ ก็ไม่ตาย นั่นคือ สิ่งที่เราคิด ร้องเพลงอยู่ในฉบับในบาร์ วันละ10เพลง 20เพลง มีความสุขแล้ว ไม่จำเป็นต้องดังเลย แต่ถ้าทำเพื่อ ผลงาน เพื่อสิ่งที่ยากจะสร้างไว้เป็นประวัติศาสตร์ อันนี้เราทำอย่างน้อยๆ ชู้นถึงใครจะบอกว่าประสบความสำเร็จยังไม่เต็มที่ แต่ก็ภูมิใจแล้วคือว่าทำ อย่างที่ยากทำ บริษัทได้ทำอย่างที่ยากทำด้วยเหมือนกัน...

คอนเสิร์ตนี้เป็นเรื่องที่มีเกล เก็บอัดมาหลายปีดีดักมาก เป็นสิ่งที่มิเกล คิดแล้วฝังอยู่หลายปีดีดักมาก...คือ ตั้งแต่มีเกล เริ่มคิดว่าคนเราไม่เคยพอ มันจะมีเพลง "ไม่เคยพอ" อยู่ คนเราไม่เคยพอ

มิเกลคิดมาตั้งแต่สมัยนาน ๆ ตั้งแต่มีเกลเรียนสมัยมัธยม คือเห็นเพื่อนผู้หญิงเขามีสมุดเล่มหนึ่งแล้วต้องไปซื้ออีก แล้วคนไหนมีมอเตอร์ไซด์นี้ ไอ้โหด รวยโก้เก๋ แต่คนอื่นธรรมดา ทำไม ถ้าเราพอใจในสิ่งที่มีอยู่ เรามีบ้านอยู่ เรามีข้าวกินน่าจะพอแล้ว นั่นคือส่วนที่ มิเกล คิดตั้งแต่เด็ก....

ทุกอย่างมันออกมาจริง ๆ กับความจริงที่เป็นอยู่ ที่มีเกลพานพบมา มิเกลมี มิเกลเก็บ มันอยู่ข้างในเรา เราไม่ใช่ได้ทีแล้วเอาออกมา เรา เหมือนมีโอกาสได้ระบายในสิ่งที่เรามีอยู่ลึก ๆ สิ่งที่เราคิด สิ่งที่เราคิด ว่าสมยอมเราไม่มีอะไร มิเกลไม่ใช่คนฉลาด ไม่ใช่คนดี แต่มีอะไรอยู่ และ เสนอออกมาเป็นเพลงเท่านั้นเอง "

(สุกัญญา มิเกล, สัมภาษณ์, 31 มค. 2540)

รูปประกอบที่ 46-47

สุกัญญา มิเกล

ข้อสรุป

จากการพิจารณาถึงลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ พบว่ามีจำนวนทั้งหมด 19 คน

เมื่อศึกษาถึงแนวเพลงในกลุ่มนี้แล้วพบว่า เป็นแนวเพลงที่ค่อนข้างมีเอกภาพ (unity) และเป็นตัวของตัวเอง ในแต่ละอัลบั้มจะแสดงจุดยืนของตัวนักร้องอย่างชัดเจน เช่น นักร้องที่มีความเป็น "ร็อกเกอร์" (rocker) อย่าง ใหม่ เจริญปุระ นรินทร์ ณ บางช้าง หรือ สุกัญญา มิเกล และมีลักษณะท่าทางภายนอกที่เข้มแข็ง งานทุกชุดที่ออกไปจึงมีการกำหนดทิศทางให้เป็นไปในทางเดียวกัน ทั้ง "ภาพ" และ แนวเพลง เพื่อย้ำความหนักแน่นของความเป็นตัวตนของนักร้องคนนั้นๆ เช่นเดียวกับ แนวเพลงริทึมแอนด์บลูส์ ในผลงานของ สุรัสวดี เชื้อชาติ (มาม่าบลูส์) แนวเพลงแดนซ์ ในผลงานของ คริสติน่า อาร์กิลาร์ ภัทรวรินทร์ ทิมกุล หรือเพลงในแนวอัลเทอร์เนทีฟ ในผลงานของ พรรณี วีรานุกุล (อัยย์) มาชา วัฒนพานิช และ อรอรีย์

โดยนอกเหนือจากแนวเพลงดังกล่าวแล้ว การเพิ่มเติมรายละเอียดทางดนตรีใหม่ๆ เช่น ฟังก์ก็ ฟังก์ เฮฟวี เมทัล หรือ โซล ยังเป็นการเล่นสีเส้นทางดนตรีให้เกิดความรู้สึกแปลกใหม่และมีความทันสมัย

การเข้าไปมีส่วนร่วมในงานเพลงของตนเอง เช่น การวางแนวความคิดหลักและเนื้อหาในอัลบั้ม หรือการแสดงความสามารถในทางการดนตรี ทำให้เกิดความเป็นตัวของตัวเอง มีจุดยืนในแนวทางดนตรี ได้ช่วยสร้างเสริมรูปแบบทางการแสดงออก ให้มีความมั่นใจในตัวเอง คล่องแคล่วปราดเปรียว มีลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่อย่างชัดเจน

จากนักร้องกลุ่มที่แสดงลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่นี้ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจจะพอแบ่งลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่นำเสนอได้เป็น 3 ลักษณะ กล่าวคือ

1. ลักษณะความเป็นผู้หญิงกล้า

ภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ในลักษณะนี้ จะได้รับการนำเสนอในรูปแบบของผู้หญิงกล้า เป็นคนที่มั่นใจในตนเอง เชื่อมมั่นในสิ่งที่ได้ตัดสินใจลงไป กล้าแสดงออกทั้งท่าทางภายนอกและความคิดภายใน เปิดเผยความรู้สึก โดยเฉพาะเรื่องความรัก มักจะมีลักษณะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน ไม่ให้ความสำคัญกับ เรื่องความแตกต่างทางเพศ โดยถือว่าทั้งสองฝ่ายมีความเท่าเทียมกัน

ลักษณะดังกล่าวเห็นได้ชัดเจน ในนักร้องที่มีแนวเพลงเด่นว่า สนุกสนาน ท่างทำนองเร้าใจ อาจจะสอดแทรกดนตรีแนวรีอคบ้างพอสมควร ได้แก่ คริสติน่า อาร์กีลาร์ ณหทัย พิจิตรา ภัทรวรินทร์ ทิมกุล รัชดา อนันต์สวัสดิ์ ตรีรัก รักการดี และ อลิสา อินทุสมิต

การนำเสนอภาพลักษณะความเป็นผู้หญิงกล้านี้ จะสื่อผ่านทั้งแนวดนตรี รูปแบบท่าทางการแสดงออกที่แสดงความมั่นใจในตนเอง คล่องแคล่ว การแต่งกายที่เน้นความล้ำสมัย ดึงดูดสายตา และเนื้อหาโดยรวมของอัลบั้มที่เน้นความรู้สึกที่เปิดเผยของผู้หญิงสมัยใหม่ กล้าแสดงออกเป็นผู้ริเริ่มความคิดใหม่ๆที่เป็นของตนเอง ซึ่งบางครั้งก็ไม่เป็นไปตามทางที่สังคมกำหนดไว้

2. ลักษณะความเป็นผู้หญิงแกร่ง

ภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ในลักษณะนี้จะนำเสนอ ความเป็นผู้หญิงที่สู้ชีวิต เนื่องจากผ่านประสบการณ์ในชีวิตมาพอสมควร ทำให้เกิดความเข้าใจโลกมากขึ้น มีความอดทนที่จะสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยการตัดสินใจของตนเอง และสามารถใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นสิ่งสอนใจตนเองและผู้อื่น ให้ดำเนินชีวิตไปอย่างถูกต้อง

กลุ่มนักร้องในแนวรีด ที่มิ้งหวะดนตรีหนักแน่น มั่นคง จัดเป็นกลุ่มที่เสนอภาพของผู้หญิงแกร่งอย่างชัดเจนได้แก่ นรินทร ณ บางช้าง เพ็ญพักตร์ ศิริกุล สุกัญญา มิเกล และ ใหม่ เจริญปุระ

การนำเสนอภาพของความเป็นผู้หญิงแกร่ง จะสื่อผ่านบทเพลงที่มีท่วงทำนองค่อนข้างแรงและหนักแน่น อย่างดนตรีรีด ด้วยรูปแบบท่าทางการแสดงออกที่เน้นความแข็งแรง เป็นตัวของตัวเอง การแต่งกายที่คล้ายผู้ชาย ค่อนข้างทะมัดทะแมง เช่น กางเกงยีนส์ โดยสีที่ใช้เป็นสีค่อนข้างเข้ม เช่น สีดำ เพื่อเน้นที่ความเข้มแข็ง เนื้อหาโดยรวมของอัลบั้มมีลักษณะคล้ายกับการบอกเล่าเรื่องราวในชีวิตที่ได้ผ่านประสบการณ์ต่างๆมาทั้งดีและร้าย โดยได้สรุปเรื่องราวต่างๆไว้เป็นบทเตือนใจ เพื่อการดำเนินชีวิตภายหน้าด้วยความคิดและการตัดสินใจที่เป็นของตนเองจะได้ไม่ผิดพลาดอีก

3. ลักษณะความเป็นผู้หญิงเก่ง

ภาพลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ในลักษณะนี้ เสนอภาพของผู้หญิงเก่งที่มีความสามารถในหลายๆด้าน โดยเฉพาะด้านที่เกี่ยวกับดนตรี ด้วยการนำจุดเด่นของผู้หญิงแต่ละคนมานำเสนอ เช่น ความสามารถในการเล่นดนตรีประกอบเพลงในอัลบั้ม หรือการเล่นดนตรีด้วยตนเองบนเวที ได้แก่ รุ่งนภา เสดะสุข (ป๊อปป)

มาช้า วิณพานิช อัญชลี จงคดีกิจ พรรณี วีรานุกูล (อัยย์) ความสามารถในการประพันธ์เพลง ทั้งเนื้อร้องและทำนอง รวมไปถึงการวางความคิดหลักในงานเพลง ได้แก่ เสาวลักษณ์ ลีละบุตร สุรัสวดี เชื้อชาติ และ อรอรีย์ หรืออาจจะเป็นผู้ที่เคยชนะการประกวดร้องเพลงในระดับประเทศมาก่อน มีความสามารถโดดเด่นทางการร้องเพลง ได้แก่ เจนนีเฟอร์ คิม และ ทรงพรรษา วาสนรุ่งเรือง

นอกจากจะมีความสามารถในทางดนตรีแล้ว การนำเสนอภาพลักษณ์ความเป็นผู้หญิงเก่ง ยังแสดงถึงลักษณะของผู้หญิงที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีความเข้าใจในชีวิต และมองชีวิตด้วยหลักเหตุผล แสดงออกซึ่งความคิดของผู้หญิงในเชิงสร้างสรรค์ เช่น การให้กำลังใจผู้อื่น หรือการคำนึงถึงปัญหาสังคม เป็นต้น

แนวเพลงที่ใช้เป็นแนวอัลเทอร์เนทีฟ หรือ ริทึมแอนด์บลูส์ โดยเน้นรูปแบบท่าทางการแสดงออกและการแต่งกายที่เป็นตนเองมากที่สุด และจะให้ความสำคัญกับเนื้อหาโดยรวมในอัลบั้ม นักร้องจะเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการสร้างผลงานเพลงเพื่อจะแสดงความสามารถของตนเอง

เมื่อพิจารณาจากการศึกษาลักษณะความเป็นผู้หญิงทั้ง 3 รูปแบบนั้น โดยทำการวิเคราะห์การนำเสนอผ่านนักร้องหญิงทั้ง 53 คน ที่มีผลงานออกจำหน่ายระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2527 - 2539 แล้ว ผู้วิจัยขอแบ่งการอภิปรายเป็นดังนี้

1. ด้านปริมาณการนำเสนอลักษณะความเป็นผู้หญิงทั้ง 3 รูปแบบ
2. ด้านมิติของการแสดงออกในแต่ละรูปแบบ
3. ด้านปัจจัยการสนับสนุนให้เกิดภาพความเป็นผู้หญิงทั้ง 3 รูปแบบ

1. ด้านปริมาณการนำเสนอภาพลักษณะความเป็นผู้หญิง

ในแต่ปริมาณการนำเสนอในแต่ละรูปแบบนั้น จากการวิเคราะห์ลักษณะความเป็นผู้หญิง 3 รูปแบบแล้ว พบว่าในบรรดาลักษณะความเป็นผู้หญิงทั้งหมดนั้น อัตราส่วนของลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงสมัยเก่านั้นมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 5 คน ในขณะที่ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่มีจำนวน 19 คน และที่มีจำนวนมากที่สุดคือ 29 คน เป็นลักษณะความเป็นผู้หญิงที่มีทั้ง 2 ลักษณะผสมกัน ทั้งเก่าและใหม่มีอัตราสูงสุด

การที่ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าได้รับการนำเสนออย่างน้อยที่สุดในทางตรงกันข้ามกลับมีการเสนอภาพของผู้หญิงที่มีลักษณะความเป็นสมัยใหม่มากกว่านั้น แสดงให้เห็นว่า "ภาพ" ลักษณะความเป็นผู้หญิง ได้แสดงการก้าวออกไปสู่ลักษณะของผู้หญิงที่เปิดเผย มีความเชื่อมั่นในความสามารถ และ มั่นใจในตนเองมากขึ้นโดยมีรูปแบบของความเป็นตัวแทนสาธารณะ (public representative) มากขึ้น ซึ่งนับว่าต่างจากอดีต ผู้วิจัยเห็นว่าในจุดนี้ นับว่ามีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Mattelart (1985) ที่มีความเห็นว่า ในสมัยก่อนนั้น สื่อได้จำกัดให้ผู้หญิงอยู่ในรูปแบบอันจำกัด เช่น ต้องมี ลักษณะของความเป็นเพศแม่ เป็นภรรยา ภาพของผู้หญิงจึงถูกจัดให้อยู่ในปริมาตรที่มีความเป็นส่วนตัว (private status) เช่น ในบ้าน หรือ ในห้องครัว เป็นต้น มีลักษณะภายนอกที่แสดงความเฉื่อยชา และ เชื่องช้า แต่เมื่อพิจารณาจากเพลงไทยสมัยนิยมปัจจุบันภาพของนักร้องหญิงที่นำเสนอ จาก รูปแบบท่าทางการแสดงออก การแต่งตัว นั้น ล้วนแต่เน้นการแสดงออกถึงลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่ที่ คล่องแคล่ว ว่องไว และปราดเปรียว รวมไปถึงการมีความสามารถต่างๆ มากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ การที่พบว่าลักษณะของผู้หญิงที่มีความผสมผสานกันระหว่างเก่าและใหม่มีจำนวนมากที่สุดในส่วนหนึ่ง ก็อาจจะสะท้อนลักษณะความเป็น

จริงของผู้หญิงในยุคปัจจุบัน ที่ว่าผู้หญิงไทยกำลังอยู่ในช่วงเวลาของเชื่อมต่อการเปลี่ยนแปลง หรือ transitional period ซึ่งเป็นการรับเอาวัฒนธรรมทางตะวันตกบางส่วนมาประยุกต์ใช้กับสังคมไทย โดยเฉพาะรูปแบบท่าทางการแสดง ออกบนเวที หรือการแต่งกาย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ ค่อยๆก้าวพร้อมไปกับสังคม ทำให้ลักษณะผู้หญิงมีความไม่ล้าหลังมากนัก แต่ก็ยังไม่กล้าที่จะแสดงความล้ำหน้ามากเกินไป และในช่วงเวลานี้เอง ที่ทำให้ผู้หญิงไทยมีพัฒนาการดังกล่าว ซึ่งคล้ายคลึงกับงานวิจัยของ ปัญจมา รักแต่งาม ที่พบว่าในเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ ก็จะพบลักษณะผู้หญิงที่น่าเสนอก่อนข้างมีความผสมผสานกันระหว่างเก่าและใหม่มากที่สุด

ผู้วิจัยเห็นว่า การที่สื่อได้เสนอภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ โดยเปิดขอบเขตให้กว้างขึ้นนั้น อาจเป็นเพราะ ค่านิยมของสังคมที่ให้ความสนใจในด้านรูปแบบผู้หญิงที่หลากหลาย มีความทันสมัย คล่องแคล่ว มากกว่าผู้หญิงที่ยังคงความเป็นผู้หญิงที่แบบเก่าที่ถูกมองว่า ไม่มีความทันสมัย ดังนั้นการเกิดความตื่นตัวในเรื่องความไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศหญิงและชาย การเลือกปฏิบัติระหว่างเพศในสังคม ประกอบกับลักษณะโดยพื้นฐานของสื่อมวลชนที่จุดประสงค์เพื่อสาธารณชนแล้วทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนภาพผู้หญิง ให้มีลักษณะเปิดกว้างมากขึ้น สร้างคุณค่าให้ผู้หญิงด้วยการเพิ่มลักษณะให้มีท่าทีที่เปิดกว้าง มีความมั่นใจในตนเอง แสดงความถึงรวดเร็ว ความกระฉับกระเฉง เปิดเผย และมีความคิดเป็นของตนเอง

2. ด้านมิติของการนำเสนอในแต่ละรูปแบบ

ในกรณีที่ภาพลักษณะความเป็นผู้หญิงที่มีทั้ง 2 ลักษณะผสมกัน มีจำนวนมากที่สุดนั้น เมื่อพิจารณาตามแนวคิดของ ซีโมน เดอ โบวัวร์ ที่ให้คำจำกัดความของผู้หญิง ในลักษณะดังกล่าวไว้ว่า ความเป็นสมัยใหม่ในความคิดบางประการ และมีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงสถานะที่เป็นอยู่ แต่ก็ยังต้องดำเนิน

ชีวิตไปภายในกรอบเดิมของสังคม ผู้วิจัยมีความเห็นว่า จุดนี้มีความคล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงของสังคมไทยที่ผู้หญิงนั้น ถึงแม้จะมีลักษณะที่เป็นคนทันสมัย เป็นผู้ที่มีความคิด มีเหตุผล กล้าแสดงออกเพียงใดก็ตาม แต่ด้วยขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมดั้งเดิมของสังคม ค่านิยมที่ยังให้คุณค่าความเป็นกุลสตรีอยู่ และการอบรมปลูกฝังทางสังคม (cultivation) ทำให้ผู้หญิงยังต้องกำหนดขอบเขตให้ตนเอง เพื่อเป็นการรักษาคุณค่าของตนเองในความเป็นผู้หญิงไทยไว้ ทำให้ลักษณะของผู้หญิงที่น่า เสนอยังคงเป็นแบบพसानกันทั้งเก่าและใหม่ ซึ่งแม้จะมีความทันสมัย แต่ก็ต้องไม่ล้ำหน้าจนเกินไป

สำหรับในกรณีที่มีลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่า มีอัตราน้อยมาก อาจ จะเนื่องจากลักษณะของผู้หญิงสมัยเก่านั้น มีความน่าสนใจ และมีลักษณะที่ดึงดูดใจ น้อยกว่าลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มี ความกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว และ เปิดเผย รวมไปถึงรูปแบบ แนวเพลงที่มีทำนองเร็ว หนักแน่น ฟังแล้วสนุกสนาน ทำให้ลักษณะความเป็นผู้หญิงในแบบเก่าที่ ซีโมน เดอ โบวัวร์ แสดงลักษณะไว้ว่า มีความอ่อนแอ ปิดกั้นตัวเอง ไม่กล้าตัดสินใจ มีลักษณะเป็นฝ่ายรับ (passive) นั้น น้อยลงมาก และผู้วิจัยเห็นว่า นอกจากนี้ สังคมยังจัดระดับให้ "ผู้หญิงสมัยใหม่" นั้น อยู่ในผู้หญิงประเภทที่มีการศึกษา โดยให้คุณค่าความสำคัญและความชื่นชมกับผู้หญิงที่ มั่นใจในตัวเอง กล้าแสดงออก และมีความสามารถ ยิ่งทำให้ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าลดบทบาทลงไป หากจะมองในจุดนี้ จะเห็นว่าต่างจาก งานวิจัยของ Gallagher (1992) ที่ค้นพบว่า บรรดาสื่อต่างๆในเอเชียได้เสนอ ภาพของผู้หญิง ในลักษณะที่มีความเฉลียวฉลาด ไม่ค่อยมีความเกี่ยวข้องหรือมีบทบาททางสังคม มากกว่าที่จะเสนอภาพลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่

ด้านลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ ที่มีการนำเสนอลักษณะความเป็นผู้หญิงที่เชื่อมั่นในตัวเองสูง มีความอดทน ไม่ยอมแพ้อุปสรรคโดยง่าย และนิสัย เป็นฝ่ายเริ่ม (active) ตามแนวคิดของซีโมน เดอ โบวัวร์นั้น ก็ได้รับการนำ

เสนอมากเช่นกัน แม้จะยังไม่เท่ากับลักษณะความเป็นผู้หญิงที่มีทั้ง 2 ลักษณะผสมกัน เก่าและใหม่ ซึ่งในจุดนี้ผู้วิจัยเห็นว่า เนื่องจากลักษณะของผู้หญิงสมัยใหม่นี้ค่อนข้างหายากในสังคมไทย มีความเป็น "บุคคลในอุดมคติ" (ideal type) เป็นสิ่งที่ผู้หญิงอยากจะเห็น หรืออยากจะเป็นคนที่เก่ง กล้าแสดงออก และมีความสามารถ ประกอบกับลักษณะพื้นฐานของสื่อเสียงเพลงที่ต้องอาศัยจินตนาการ (imagination) และความแปลกใหม่มาเสนอต่อผู้บริโภค อันจะเป็นผลดีต่อธุรกิจเทปเพลง ถ้าสามารถสร้างกระแสความนิยมจากรูปแบบที่น่าเสนอได้ ทำให้การเสนอลักษณะความเป็นผู้หญิงในรูปแบบดังกล่าวเท่ากับเป็นทางเลือกใหม่ จึงมีอัตรานำเสนอที่ค่อนข้างสูง

อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อความข้างต้นว่า ถึงแม้สังคมไทยจะให้ความชื่นชมกับผู้หญิงเก่ง กล้าแสดงออก และ มีความสามารถ แต่ด้วยค่านิยม และความเชื่อดั้งเดิมที่ยังยึดมั่นกับความเป็นกุลสตรีอยู่ ทำให้ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ จึงยังมีการนำเสนอน้อยกว่าความเป็นผู้หญิงที่มี 2 ลักษณะที่ผสมกัน

จากที่มีการนำเสนอความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ มีลักษณะผู้หญิงในรูปแบบของ "ความเป็นอุดมคติ" (ideal type) นั้น สอดคล้องกับแนวความคิดของ Mattelart (1985) ที่ว่าสื่อ นั้น มักจะเสนอภาพของผู้หญิงทั้งที่เป็น การสะท้อนภาพจริง (reality) และ การสร้างภาพที่จินตนาการขึ้น (imaginary)

3. ด้านปัจจัยการสนับสนุนให้เกิดภาพลักษณะความเป็นหญิง

3.1 ในด้านแนวเพลงและเสียงร้องนั้น จะเห็นได้ว่ามีส่วนสนับสนุนให้เกิดลักษณะความเป็นผู้หญิงในรูปแบบต่างๆให้ชัดเจนขึ้น

ดังเช่นแนวเพลงป๊อปจังหวะช้าที่ค่อนข้างเศร้า หรือ เพลงในแนวฟังสบาย (easy listening) ไม่เน้นท่วงทำนองที่เร็วมาก โดยจะเน้นเสียงร้องที่จับใจผู้ฟัง ให้ความรู้สึกที่นุ่มนวลอ่อนหวาน จะแสดงลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าที่ยังคงมีลักษณะของผู้หญิงที่ยังเป็นผู้หญิง

แนวเพลงป๊อปที่มีการเติมสีสันให้หลากหลายเช่น ป๊อปร็อก (pop rock) ป๊อปแจ๊ส (pop jazz) ป๊อปแดนซ์ (pop dance) หรือเพิ่มสีสันแนว ริทึมแอนด์บลูส์ (rhythm'n blues) โดยไม่เน้นเสียงร้อง แต่เน้นที่จังหวะแนวเพลงที่สนุกสนาน ว่าเรีงสดใส เพื่อเป้าหมายกลุ่มวัยรุ่นเป็นส่วนใหญ่ โดยพยายามจะแสดงความเป็นสมัยใหม่ออกมาอีกขั้นหนึ่ง เพิ่มจังหวะความเร็วของเพลงให้เกิดความรู้สึกคล่องแคล่ว ว่องไว และทันสมัย ซึ่งจะแสดงถึงลักษณะความเป็นผู้หญิงที่มี 2 ลักษณะผสมกันทั้งเก่าและใหม่

แนวเพลงที่ผสมกันหลายแนว เช่น ร็อก (rock) แดนซ์ (dance) และแนวเพลงใหม่ๆ เช่น ฟังก์กี (funky) ฟังก์ (punk) ลูกทุ่งตะวันตก (country) โซล (soul) อัลเทอร์เนทีฟ (alternative) เฮฟวี เมทัล (heavy metal) ริทึมแอนด์บลูส์ (rhythm'n blues) ส่วนใหญ่จะมีจังหวะที่ค่อนข้างเร็ว มีท่วงทำนองที่รุนแรงหนักแน่น และต้องเน้นที่ความเป็นเอกภาพ (unity) และแปลกใหม่ของงานเพลง เพื่อแสดงความเป็นตัวเองและมีอิสระที่จะแสดงความสามารถของตนเองออกมา สิ่งเหล่านี้จะแสดงถึงลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่

จะเห็นได้ว่า แนวเพลง จังหวะ และท่วงทำนองมีส่วนในการสร้างความรู้สึกที่เป็นสมัยใหม่ ถ้าจังหวะที่ค่อนข้างเร็ว หนักแน่น จะให้ความรู้สึกที่กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว และแนวเพลงแสดงความเป็นตัวเองมาก เป็นตัวของตัวเองมากเท่าใดก็จะทำให้เกิด ลักษณะความเป็นสมัยใหม่มากขึ้น

3.2 ในด้านรูปแบบท่าทางการแสดงออก ตามความคิดของคนทั่วไปในสังคมไทย การแสดงออกซึ่งท่าทางที่นุ่มนวล อ่อนหวาน เก็บความรู้สึก ควรจะต้องเป็นธรรมชาติของผู้หญิง ซึ่งในส่วนนี้ก็จะตรงกับลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าในนักร้องกลุ่มแรก

แต่ถ้าเป็นรูปแบบท่าทางการแสดงออกที่ปราดเปรียว เปิดเผยความรู้สึก มีความคิด กล้าแสดงออก เป็นตัวของตัวเองมากเท่าใด ก็จะทำให้ความรู้สึกถึงลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่มากขึ้นเท่านั้น

ผู้วิจัยมีความคิดว่า ในกรณีนี้ อาจเป็นเพราะความคิดและวัฒนธรรมทางตะวันตกที่มีอิทธิพลส่วนหนึ่งต่อรูปแบบความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ เพราะเป็นที่ทราบดีว่า รูปแบบของนักร้องไทยส่วนใหญ่ก็ได้รับอิทธิพลมาจากต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นทั้งรูปแบบท่าทางการแสดงออก หรือการแต่งตัว

จากงานวิจัยของ Bradly (1992) และ McClary (1990) ที่ได้ทำการวิจัยถึง ภาพลักษณ์ของ Madonna พบว่า Madonna มีลักษณะตัวตนของผู้หญิงรุ่นใหม่ (modern woman) ทั้งภาพลักษณ์ภายนอกที่ปราดเปรียว เชื้อมั่นในตนเองสูง และเนื้อหาของเพลงที่แสดงความเป็นอิสระ ความแข็งแกร่งที่เท่าเทียมหรือบางทีอาจจะเหนือกว่าชาย งานของ Madonna ทุกชุดจะได้รับความนิยมสูงและยังมีอิทธิพลต่อกลุ่มผู้ฟังอย่างมาก ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีรูปแบบท่าทางการแสดงออกที่มั่นใจและเปิดเผยนั้น ส่วนหนึ่งคงจะได้รับอิทธิพลมาจากทางตะวันตกบ้าง ไม่ใช่เข้ามาทั้งหมด แต่รับมาเป็นบางส่วน แล้วนำมาปรับเปลี่ยนบางประการเพื่อให้เกิดความสอดคล้อง กับคตินิยมแบบไทย

ตัวอย่างเช่น การเดินรำประจบเพลง เพื่อแสดงความคล่องแคล่ว ว่องไว และทันสมัยที่นักร้องหญิงไทยรับเอามาประยุกต์ประจบผลงานเพลง เพื่อ

ความดึงดูดใจ ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงความสามารถพิเศษ (special ability) ที่ส่งเสริมให้เกิดภาพความเป็นสมัยใหม่

แต่การแสดงออกในเรื่องเพศ (sexuality) อย่างโจ่งแจ้ง ในภาพงานคอนเสิร์ต หรือมิวสิควิดีโอ กับความเป็นผู้หญิงวัตถุนิยม (materialism) ของ Madonna กลับไม่ได้มีผลกระทบกับภาพลักษณ์ของไทยมากนัก อาจจะเนื่องจากสิ่งเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในค่านิยมของสังคม ซึ่งยังถูกต่อต้านว่าเป็นรูปแบบที่ไม่เหมาะสมและไร้ศีลธรรม (morality) ในสายตาของคนไทย

3.3 ด้านการแต่งตัวนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ผลิตผลงานเพลงต่างให้ความสำคัญมาก เพราะว่าภาพที่ปรากฏตามสื่อต่างๆ เพื่อประชาสัมพันธ์ นอกจากหน้าตาหรือบุคลิกแล้ว เสื้อผ้าการแต่งกายก็เป็นส่วนช่วยเสริมให้เกิดความน่าสนใจในผลงานเพลงให้แลดูโดดเด่นขึ้นมา

กลุ่มนักร้องที่มีลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยเก่า จะเป็นกลุ่มที่แต่งกายเรียบร้อยที่สุด กล่าวคือ ไม่เน้นรูปร่าง ความเซ็กซี่ เสื้อผ้าที่ใช้มักจะเป็นกระโปรงยาว หรือ กางเกงขายาวพอดีตัว ไม่ปรากฏว่ามีการสวมกระโปรงสั้นเลยเข้า ประเภท มินิสเกิร์ต (mini skirt)

กลุ่มนักร้องที่มีลักษณะความเป็นผู้หญิง 2 ลักษณะผสมกันนั้น คือ กลุ่มที่เน้นการแต่งกายให้เกิดความน่าสนใจ แปลกใหม่ เนื่องจากเพลงที่เป็นแนวบ๊อบเบิลกัม (bubble-gum) ดนตรีสำหรับกลุ่มวัยรุ่นโดยเฉพาะ เนื้อหาของเพลงหรือแนวดนตรีจึงมีลักษณะเป็นรอง "ภาพ" หรือการแต่งตัว เสื้อผ้าที่ใช้จึงมีสีสันสดใสสว่าง มักจะเป็นกางเกง กางเกงยีนส์ (jeans) และ กระโปรงสั้น (mini skirt) เน้นรูปร่าง ความเซ็กซี่ ให้ความรู้สึกที่ปราดเปรี้ยว ว่องไว

กลุ่มนักร้องที่มีภาพความเป็นสมัยใหม่ ก็เน้นการแต่งกายเช่นเดียวกับกลุ่มที่ 2 คือแปลก เก๋ น่าสนใจ แต่ทั้งนี้ต้องเน้นความเป็นตัวของตัวเอง "ภาพ" ในกลุ่มนี้อาจจะไม่ต้องเป็นผู้หญิง "สวย" มากนัก อย่างผู้หญิงที่เป็นลักษณะในความหมายเดิม แต่จะเน้นการนำเสนอ ที่ความแปลกแหวกแนวตลาด หรือให้ความรู้สึกที่แลดูเก๋ เท่ ในขณะที่ผลงานเพลงก็ต้องมีคุณภาพ และน่าสนใจ

ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าสัญลักษณ์ร่วม ที่แสดงความเป็นสมัยใหม่ของการแต่งตัวของผู้หญิงก็คือ กางเกง โดยเฉพาะกางเกงยีนส์ อาจจะเป็นเพราะว่าเดิมกางเกงนั้นเป็นสัญลักษณ์ของผู้ชาย แต่ถ้าเมื่อผู้หญิงสวมใส่แล้วจะให้ความรู้สึกที่คล้ายผู้ชาย แสดงความมั่นใจ คล่องแคล่ว

3.4 ในด้านเนื้อหาโดยรวมของอัลบั้ม เมื่อพิจารณาแล้ว ตามลักษณะความเป็นผู้หญิงทั้ง 3 กลุ่มนั้นก็ยังคงเน้นที่เรื่องราวเกี่ยวกับความรักมากที่สุด

ในกลุ่มที่มีลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าจะเน้นเนื้อหาด้านความรักของหญิงชายกว่า 90% ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะการคร่ำครวญเรื่องความรักซึ่งเป็นความรักที่ไม่สมหวัง แสดงความอ้างว้างโดดเดี่ยวอันเนื่องมาจากการสูญเสียคนรัก เช่น เพลง "ขอคืน" ของ อังศณา ช้างเศวต หรือ เพลง "ไม่เหลือใครเลย" ของ ศรีธยา ส่งเสริมสวัสดิ์ ที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้ว โดยเนื้อหาของเพลงได้แสดงถึงการไม่สามารถจะหาทางออกให้กับตัวเองได้ สำหรับในจุดนี้นับว่าสอดคล้องกับที่ ซีโมน เดอ โบวัวร์ กล่าวไว้ว่า ในเรื่องความรักนั้น ผู้หญิงในกลุ่มนี้จะถือเป็นเป้าหมายสูงสุดในชีวิต ถ้าจะต้องทนทุกข์ทรมาน ก็มักจะอ้างว่าทำเพื่อความรัก

ในกลุ่มที่มีลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงทั้ง 2 ลักษณะ จะเน้นที่เนื้อหาเกี่ยวกับความรักประมาณ 80% ซึ่งจะน้อยลงมา เมื่อเทียบกับกลุ่มแรก เนื่อง

จากมีเรื่องอื่นเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในชีวิต เช่น การพูดถึงตนเองหรือเรื่องราวภายนอก เช่น ความเป็นเพื่อน หรือสังคมนรอบๆตัวเอง เป็นต้น ตัวอย่างเช่น "อยู่ที่นั่นเพื่อคุยกับฉัน ชีบน้ำตาให้กันและกัน แบ่งปันความฝันที่มี ห่างไกลแสนไกล เพียงใด ยังคิดถึงกันเสมอ" เพลง "เพราะเธอยังคงมีฉัน" ของปัทมวรรณ เค้ามูลคดี หรือ "แม้หากเธอกลับมา ง้อและขอคืนดี... ว่าขอให้กลับมาอีกพอ" เพลง "กลับมาอีกพอ" ของภัสสร บุญยเกียรติ โดยเนื้อหาได้สอดแทรกลักษณะของผู้หญิงที่มีความคิดเป็นของตนเอง มีเหตุผลในบางกรณี แต่ก็ยังถือเอาความรักที่สมหวังเป็นจุดหมายเช่นเดิม คล้ายคลึงกับที่ ซีโมน เดอ โบวัวร์ กล่าวไว้ว่า ผู้หญิงประเภทนี้ได้เปิดรับโลกภายนอก มีความปรารถนาที่จะเป็นอิสระ แต่ก็ยังยึดติดกับค่านิยมทางสังคมบางประการ เช่น การต้องยึดถือเอาผู้ชายเป็นที่พึ่งในการดำเนินชีวิต หรือ การเป็นฝ่ายยอมหรือประนีประนอมให้ผู้ชายเพื่อที่จะให้ความรักที่ราบรื่น

ในกลุ่มที่มีลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ แม้เนื้อหาเรื่องความรักยังคงมีอยู่ แต่จะเน้นที่การมองความรักอย่างผู้ที่รู้จักความรัก มีความเข้าใจ และรู้เท่าทันชีวิต อีกทั้งยังแสดงลักษณะของฝ่ายเริ่ม (active) อย่างชัดเจน เช่น "กล้ารักก็เปล่านั้น อยากจะมาทำรักสักกะหน่อย แน่จริงขอทำ กล้ารักกล้าไหม" เพลง "กล้ารักก็เปล่านั้น" ของ สุกัญญา มิเกล หรือ "แน่จริง บอกความจริงออกมาซะแต่เท่าที่ดู ก็คิดว่าเธอ ก็คงจะพอดคบกันต่อไป แต่ขอให้จริงใจ จะยกให้เลย ก็เอาดวงใจไปหมดเลย เพลง "จริงไม่กลัว" ของ คริสติน่า อาร์ทีลาร์ ผู้วิจัยเห็นว่าในเนื้อหาของอัลบั้ม จะมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมตตา กฤตวิทย์ และ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2532) ที่พบว่าลักษณะของผู้หญิงเรื่องความรักในสื่อเสียงเพลงนั้น ผู้หญิงมีความเปิดเผยมากขึ้น

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าลักษณะภาพโดยรวมของผู้หญิงสมัยใหม่ ที่แสดงออกจะมีความกล้าแสดงออก เก่ง ทันสมัย และเปิดกว้างมากขึ้น และมีอัตราการนำเสนอมาก แต่ในความเป็นจริงนั้น ผู้หญิงในลักษณะเช่นนี้มีค่อนข้างน้อยมาก

ในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สังคมที่ยังมีค่านิยมเกี่ยวกับ ความเรียบร้อย อ่อนหวาน เป็นกุลสตรีอย่างในสังคมไทย

นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาของเพลงที่แสดงทั้งความเชื่อมั่นในตนเอง ทำที่ที่เปลี่ยนไปในเรื่องความรักระหว่างหญิงชาย และมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสนใจโลกภายนอก และสังคม (social interest) อยู่ส่วนหนึ่ง มีบางส่วนที่แสดงความสนใจของผู้หญิงขึ้นมาจากระดับของโลกภายในตนเอง (private world) ออกไปสู่ระดับโลกภายนอก (public world) ทั้งนี้เนื่องจากปัจจุบัน ในสื่อเสียงเพลง ปริมาณของผู้หญิงไม่ได้จำกัดอยู่อย่างสมัยก่อน

เมื่อได้ทำการศึกษาถึงภาพลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่โดยรวมแล้ว สำหรับในบทต่อไป ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ถึง ความคิด ค่านิยมและทัศนคติของผู้หญิงสมัยใหม่ในด้านที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ความรัก และสังคม ที่ปรากฏในเพลงไทยสมัยนิยม ว่าแต่ละด้านมีปริมาณอัตราส่วนมากน้อยเพียงใด และ สำนวนความสอดคล้องกับลักษณะความเป็นบุคคลสมัยใหม่ โดยจะทำการศึกษาจากเนื้อหาของเพลงในผลงานชุดล่าสุดของนักร้องแต่ละคน จากกลุ่มนักร้องหญิงที่มีภาพลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีจำนวนทั้งหมด 19 คน ดังจะได้แสดงถึงรายละเอียดต่างๆ ในบทต่อไป